

1 Přepsané rozhovory

1.1 Přepis rozhovoru s Anetou

K: Tak první otázka, jestli se mi můžeš trochu představit, říct mi kolik ti je, kde teď bydlíš, kde jsi bydlela předtím v dětství a co teď děláš?

A: Hm. Takže je mi čerstvě 33. Teďko vlastně poslední dva, dva a půl roku, bydlím v Pxxx. Předtím jsem bydlela v Kxxxx. s přítelem. Spolu jsme se nedávno rozešli. Necelých sedm let jsme spolu byli. A předtím než jsem bydlela v Kxxx, tak pocházím z Pxxx. Takže jsem z Pxxx. A úplně na začátku jsme bydleli, když naši byli ještě spolu, tak v Pxxx. Pak jsme se vlastně přestěhovali a tam začal figurovat ten nevlastní otec.

K: To bylo v kolika tvých letech? Vzpomeneš si?

A: Když se mě budeš ptát na takovýhle čísla, tak v tom se moc neorientuju. Prostě polovina první třídy. Já nevím, sedm, osm. Asi tak nějak to vychází.

K: Jasně, první třída. .. Dobře, takže potom si mamka našla jiného partnera?

A: Jo, jo, no.

K: Vlastně jaký to bylo, když ty jsi odcházela od rodičů?

A: No já si nějak jakoby neuvědomuju, že jsem nějak odcházela. Nebo, nikdy jsem neměla pocit, že bych odcházela od rodičů. Vždycky jsem to měla, že se stěhuji někam za přítelem. Ale nikdy jsem v hlavě to nepřela, že odcházím nadobro, jo. Máma mi furt opakovala, že není problém, že dveře jsou furt pro mě vždycky otevřené. Vždycky jsem měla i klíče od bytu a nebrala jsem to tak, že by se ty cesty naše rozdělily. I když jsme byly třeba nějak rozhádaný nebo jsme spolu moc nekomunikovaly, tak jsem to nikdy nevnímala jako nebo nepociťovala tak, že bych vyloženě odcházela.

K: Takže i ta máma ti to nějak dávala najevo. A to bylo přibližně v kolika? Jestli si vzpomeneš.

A: Aa. Já jsem mezi tím bydlela chvíli v Txxx. Poprvý, když jsem odešla. Vždycky to bylo jakoby čistě s tím vztahem.

K: Takže to bylo vždycky za přítelem?

A: Ano.

K: A když mi řekneš, jestli to bylo třeba v osmnácti nebo ve dvacetipěti?

A: Hm. (přemýšlí)

K: Nebo jestli to bylo nějak vázané na školu?

A: Právě nad tím přemýšlím, jestli to bylo nějak provázaný s tou školou. A ono to asi tak nějak bude vycházet. Možná kolem té dvacítky. To bych řekla, že to bylo poprvý, když jsem se dostala z toho bytu pryč od našich.

K: A bylo to tak, když jsi se poprvý odstěhovala, že jsi tam jezdila třeba na víkendy třeba pravidelně nebo to už byl takovej ten tvůj život a mamky život? Jasně, navštěvovaly jste se, tomu rozumím, ale bylo to jako kdybys jela na intr a vracela se na víkendy a nebo spíš opravdu..

A: Ten první vztah byl postavený na tom, že jsem dojížděla. A teď ten druhý vztah byl čistě o tom, že prvních pár měsíců, protože ten vztah byl nověj, tak o dojíždění, ale potom jsem bydlela normálně v tom Kolíně a za našima jsem občas zajela.

K: A jaký bylo tvoje dětství? Když si vzpomeneš, tak do té první třídy tam byl tvůj táta. Jaký to bylo s tvým tátou a jak se to potom změnilo s příchodem toho mamčinýho partnera?

A: Hm. To je shodou okolností..já jsem si nedávno dělala takovej náhled do minulosti a přišla jsem na to, že moc vzpomínek na to dětství jako takový úplně nemám. Nevím, jestli jsem to vytěsnila nebo tam nebylo nic, co bych si pamatovala. Ale co si vzpomínám na tátu, tak moc často..já bych řekla, že on doma byl, ale když doma byl, tak já jsem většinou spala. Tam byl problém, že táta byl buď v práci a po práci šel do té hospody a než se vrátil z hospody, tak samozřejmě tím, že měl problémy s alkoholem a potom mámu bil, tak máma se snažila, abyich to nevnímala. Takže mě poslala spát.

K: Rozumím. Takže jsi v tom měla být tak jako ochráněná.

A: Hm. (souhlasí)

K: A jak to bylo pro tebe, když přišel mamky partner? To je taky dětství od té první třídy ještě.

A: Rozhodně to byl člověk, co měl zájem se mnou trávit čas. Myslím si, že kompletně nahradil toho tátu.

K: Nahradil toho tátu? Vnímáš to tak, že..

A: Rozhodně jo no. Já mám teda ještě staršího bráchu a on už dlouhodobě žije v Americe, tam má vlastní rodinu, ale máma by nikdy neudělala to, že by si přivedla někoho, jakože ahoj, tak jsem si to našla, ale vždycky šla za bráchou, šla za mnou a zeptala se, jestli je to v pořádku za nás.

K: S váma to konzultovala?

A: V podstatě ano.

K: To je vlastně docela fajn.

A: Jo, to určitě. (smích)

K: A to jste žili v těch Pardubicích?

A: Jo.

K: Nejdřív teda s tátou, pak s partnerem a mamka tam byla nějak furt.

A: Hm.

K: A brácha? Ten odešel? Je starší o kolik let?

A: Bráchovi tomu je 47, ten je ode mne věkově o dost. A ten když odešel, tak já mám pocit, že na mě se svezlo takovýto.. On odešel, teď jsi tady zůstala ty.. a prostě takový to vyživování těch pocitů pro matku..jsi moje máma, jo..tak jako vyživovat jí tady v tom, že já tam vždycky jakoby budu.. a ještě jsem přemýšlela nad tím, že se snažila do mě promítat takovýto, co já jsem nemohla, tak bych byla ráda, aby tys mi splnila, promítání potřeb přeze mne, no.

K: Rozumím. A bylo to v něčem konkrétním? Napadne tě něco konkrétního?

A: No, nevím jestli něco konkrétního, ale bylo to vždycky takový..třeba výběr školy. Já a můj první impulz školy, že budu dělat támhle servírku nebo kadeřnici, kosmetičku a máma to vždycky vnímala, že je to hrozně málo, že lidi dneska s učňákem.. a prostě šla za tím svým, že já jsem v té době měla kamarádku a mám pocit, že mě s ní v té době hrozně porovnávala. No, Kamila chodí tady na tu střední, ona je soukromá, ale já ti to klidně zaplatím. Ona byla ochotná do toho vrazit ty peníze, takže jsem tam byla dva roky, byla jsem z toho nešťastná, ten druhý rok už jsem tam skoro nechodila a stejně jsem nakonec šla na tu školu, kam jsem chtěla jít na ten učňák a tam jsem byla spokojená. Byla jsem spokojená, měla jsem skvělý výsledky. Tohle kdybychom si odpustily, já jsem ušetřila dva roky. (smích) Ty jsi ušetřila peníze za ty dva roky. Stejně jsem nakonec šla a tu maturitu jsem si dodělala, že jo. Od toho jsou nástavby. Ale bylo to aspoň něco, co mě bavilo.

K:Jak to mamka přijala?

A: Já vlastně si úplně nějak neuvědomuju, jestli to ona nějak potom přijímala. Ona byla asi ráda, že chodím někam na školu, no. Já si uvědomuju, že na jednu stranu to se mnou nebylo jednoduchý. Přecejenom ta puberta se mnou docela flákala.

K: Podle čeho se to soudí tohle?

A: Soudí se to podle toho, že v tolik a tolik hodin buď doma..to se mi nikdy nepodařilo přijít na čas, většinou tak o dvě až tři hodiny později. Dokonce se mi podařilo jeden den přijít až druhý den po škole. Takže asi jo, asi to se mnou bylo náročný.

K: Jací byli teda tvoji rodiče? Jaká byla mamka?

A: Myslím si, že máma..prostě máma, která dýchá za svoje děti a chce pro mě jenom to nejlepší.

K: Jak se chovala k tobě? Dalo by se tam použít nějaký přídavný jméno a nějak jí charakterizovat?

A: Starostlivá. Rozhodně starostlivě. Vždycky měla tu potřebu mi nějakým způsobem pomoci. Nebo jako..určitě se mi snažila i nějakým způsobem vnutit svůj názor. Protože ona to nějak jakoby viděla a nebyla schopná se s tím ztotožnit. Což zas jako..já jsem taková trošku držka, takže jsem se snadno ozvala. Takovýto..“s tadytim se nekamaraď, nemá na tebe dobrej vliv“ je věta, kterou nevytěsňím. Říkám děkuju za radu, určitě si jí vezmu k srdci. (ironie)

K: To se tak stává že jo, když rodiče něco řeknou, tak dítě udělá pravý opak. (smích)

A: (smích)

K: Jaký byl partner mamky?

A: (rozmýšlí) V podstatě mám takovou vzpomínku, že jí ve všem podporoval. On věděl, čím si máma prošla. Rozhodně se snažil jí podporovat, aby si to otevřela, aby neměla ze všeho strach. A určitě jí byl oporou.

K: A ve vztahu k tobě?

A: Ve vztahu ke mne? Na začátku, když jsem byla malá, tak mě jakoby vychovával a pak zjistil, že dospívám a že se mnou fláká ta puberta, tak to bylo hroší. Tam jsme šli podle mě názorově hrozně proti sobě. A přišlo mi, že i jak kdyby tu mámu posílal proti mně. Nevím, jestli mi to jenom přišlo nebo to bylo z toho důvodu, že se mě snažil někdo vychovávat a mě se to hrozně přičilo. Teď úplně nedokážu pochopit, kde byla ta pravda.

K: A tys ho teda vnímala jako tátu? Jako plnohodnotnýho tátu?

A: Rozhodně jo.

K: Když jsi mluvila o tom, čím máma si prošla, tak jsi naznačila alkoholismus táty a že mámu bil.

A: Ano.

K: Tak u toho to asi necháme. Nemusíme to vůbec rozebírat. Kdo pro tebe byl v dětství nejdůležitější?

A: (dlouho rozmýšlí) To já právě, jak mám to dětství vytěsňený, tak ..(vzpomíná)..no asi z podstaty věci jako máma, že jo. Nebo mě to přijde jako odpověď, která se nabízí, je na snadě. Ale vlastně jakoby na féra, je to asi debilní, ale nevím. Neumím říct, jestli si uvědomuju, jestli jsem na někom lpěla nebo někoho protěžovala. Nedokážu si teď nic takovýho uvědomit v tuhle chvíli.

K: Nebo jestli tam byla nějaká třeba úplně jiná osoba? Nemusí být z rodiny. Nevím, někdo..nějaký rodinný kamarád nebo prarodiče. Kamarád tvůj.

A: No, to je právě, tím, jak si to nepamatuju, tak určitě vím jednu věc a to, že u nás v baráku byl kluk věkově dejme tomu ke mně a s ním jsem trávila každou volnou chvíli. To vím, že s ním jsem trávila každou volnou chvíli, nejvíc času. No a teď nedávno, když ten nevládní táta umřel, tak se začaly zase ty vazby spojovat a třeba teta, za kterou jsme jezdili, když já jsem byla malá, tak když to teď poslouchám..a vlastně si vzpomínám, že tam jsem jezdila hrozně ráda. Tam jsem z toho měla opravdu dobrou pocit. Byl tam klid, je to úžasný prostředí. Tu tetu jsem měla ráda, takže tam jsem se i teď před čtrnácti dny nebo třema týdny ráda vrátila.

K: A to bylo ze strany mamky?

A: Ona to není sestra, ona to je vlastně kamarádka, se kterou se potkaly v dětství a když jsem se teď pídila po tom, kde se potkaly nebo jak se potkaly, tak jsem si myslela, že ona byla taky z Pardubic, tak se poznaly na základě toho, že ony dvě spolu měly jet na odtučňovací tábor.

K: Na odtučňovací tábor? To je zajímavý. Za kým jsi teda nejvíce chodila, když jsi měla nějaký potíže nebo problémy? Byla to ta máma? Dá se s tím souhlasit nebo to byl ještě někdo jiný?

A: No, já většinou, když vznikne nějaký problém, tak se to snažím vyřešit především sama a když už to nejde jinak, tak to spíš vyplyne ze situace, že se na to nějak přijde, než že bych skutečně za někým šla.

K: Takže ty problémy tvoje si spíše řešíš sama, než aby sis hledala oporu někde okolo?

A: No, asi jo.

K: Kdo je pro tebe teď nejdůležitější v současnosti? Nejdůležitější osoba.

A: (přemýšlí)

K: Ty jsi říkala, že žiješ s přítelem?

A: S ním jsem byla, my jsme se rozešli. Ale je to pro mě asi úplně stejný, když ses mě ptala, kdo byl pro mne nejdůležitější v dětství, tak teď taky neumím odpovědět. Jako určitě s tou mámou jsem v kontaktu, podporujeme se, ale..

K: Tak je to možná tak, že ty jsi pro sebe nejdůležitější opora?

A: Na to nemám podle mě tolik sebevědomí.

K: Takže ti něco říká, že to tak nemůžeš říct? (smích)

A: (smích) Prostě tak nějak koexistuju v podstatě.

K: Není prostě nějaká jedna konkrétní osoba, za kterou bys chodila.

A: Hm (souhlas)

K: Jak to vypadalo, když jsi byla jako malá nemocná?

A: Já jsem právě v té první třídě, tam jsem prodělala .. polovinu té první třídy jsem byla v nemocnici. Jediný na co si vzpomínám, že jsem byla doma a měla jsem zánět ledvin, a tím, že mě chtěli nechat v nemocnici, jenže to máma nedovolila, tak jsem byla doma a ona u mě klečela a brečela a přemlouvala mne, ať se třeba vyčůráím do zkumavky, protože prostě mne nechtěla nechat v nemocnici a když to tam neodnese...no, a přemýšlím nad tím, protože jsem měla problémy s tím, že jsem měla nechtěný pomočování, takže si myslím, že jestli to bylo v návaznosti na to, že naši se rozvedli a já tam měla nějaký šok nebo to bylo téma ledvinama spojený.. nejsem schopná si uvědomit z čeho to vzniklo.

K: Takže připouštíš, že by to mohlo souviset s tvým prožíváním?

A: Jo.

K: Když se máma s tátou rozvedla, tak ty jsi potom tátu vídala nebo jste se úplně odstříhli od sebe?

A: Spíš to bylo tak, že jsme se úplně odstříhli a asi dvakrát za mnou byl u školy. S tím, že mě to přišlo v tu chvíli takový hrozně trapný, hrozně hraný .. jakože teď se tady něco řeší, tak já půjdu a přinesu ti tady kolo. Já si pamatuju, že mi v životě dal jedinej dárek a to bylo, když přišel z tahu, tak nevím v kolik mi v té době bylo .. tak on mi v podstatě třeba hračku, když bych to hodně přehnala, tak třeba pro nějaký batole. A já jsem si v té době už říkala, že tohle asi není ten správný dárek, co bych měla dostat. A zase když u mě byl u té základky, tak to mi tam donesl horský kolo, na který jsem nebyla schopná se ani vyšplhat. Tak jsem si říkala, tak nevím, ale úplně se netrefuješ věkově.

K: Taťka asi nebyl úplně citlivej na to vnímání kolik ti je let a co potřebuješ.

A: I když faktem je, že když jsem se bavila s mámou, tak on říkal, že měl vymodleno to, abych byla dcera. Když se měl narodit brácha, tak chtěl, aby se narodila dcera. Takže se mu podařilo to, že si splnil, že se mu narodila dcera, ale jaksi neměl čas a prostor kvůli jiným zálibám.

K: Takže ten alkohol tam převažoval? To byla jeho hlavní náplň?

A: Jo.

K: Jak si myslíš, že zážitky z dětství tě mohly ovlivnit pro současnost? Pro to, jaká jsi teď? To je možná těžká otázka. .. Nebo jestli si třeba spojíš nějakou vlastnost s tím, co se dělo, když jsi byla malá?

A: Nevím, jestli úplně vlastnost, ale už jsem přemýšlela, že tím, že ten rozhovor cílíme na poruchy příjmu potravy, tak jsem hodně přemýšlela o tom, kdy se to u mě projevilo, tak u mě ta bulimie přišla dlouho. Nebylo to ve věku puberty, ale co jsem nad tím přemýšlela, tak jsem zaslechla věty typu „Nejez tolik, budeš tlustá.“

K: O koho jsi to zaslechla?

A: Myslím, že to bylo ze strany méj rodiny. Myslím si, že ze strany mámy, protože ona byla vždycky dietářka.

K: Ty jsi vlastně říkala, že byla na odtučňovací kůře.

A: Jo. A potom v pozdějším věku, tak vím, že často držela nějaký diety.

K: A mamka byla při těle? Nebo jak bys hodnotila její postavu?

A: Prostě oplácanější. Ne, že by byla vyloženě tlustá, ale potom už se na tom projevoval věk, zpomalený metabolismus dietama a všechno možný .. já nevím, zajídání emocionální to potom jakože jo, ale mě přišlo, že i když měla nějaký kilo navíc, tak furt to byla hezká ženská, za kterou se, podle mě, chlap rád otočí.

K: Mamka to tak neviděla?

A: Já si myslím, že ne. To asi ne no. Tak proč ženský drží dietu? Protože jsou samy se sebou nespokojený. .. A teď jsem ztratila tu ..

K: já právě taky teď nevím ..

A: Jo, jestli mě něco ovlivnilo. .. Tak samozřejmě ještě je to spojený s dětstvím, že jsem měla pocit, že si musím v uvozovkách kupovat lásku nebo pozornost. Že třeba jsem musela mít nový fixy, aby se se mnou šel někdo bavit, protože jsem to byla já, ta tlustá.

K: Tos tak vnímala ty?

A: Já si myslím, že už jako malá jsem měla nějakou nadváhu. To nebylo tak, že bych byla štíhlý dítě a jenom jsem se viděla tlustá.

K: Aha.

A: Nějakej ten genetickej kód, to jak jí matka, tak bude jíst i dítě a když ona bude mít nějaký problémy, tak se to automaticky na to dítě přenáší. Takže tohle určitě. Pohybu toho .. i když jsem byla hodně venku na čerstvým vzduchu, tak nějaký konkrétní sport jsem nedělala. A i oproti ostatním dětem bylo vidět, že ty kila navíc tam jsou. Takže z týhle strany si myslím, že nějaký vzorec chování jsem si přenesla.

K: Takže to vnímáš, že se ti to nějak projevuje i teď?

A: Já si myslím, že teď to mám podobně i ve vztazích. Snažím se furt něco dělat, aby bylo vidět „ahoj, já tě mám ráda, pojď mě mít taky rád“ a tak. Myslím si, že třeba v tom posledním vztahu jsem se hodně snažila a prostě hlad po lásce no.

K: Tys to nazvala tak jako .. že to sedí.

A: Jojo. (smích) Já si sama sobě furt dělám nějaký terapie. (smích) Protože mě to baví číst si o tom, různě se snažím o tom přemýšlet, co konkrétně bylo u mě nebo z těch ostatních příběhů nějak si to poskládat.

K: Co jsi jako malá od rodičů nejvíce potřebovala a co jsi od nich dostala? A co jsi jako malá od nich potřebovala, ale nedostala jsi to? Bylo tam něco, co jsi vnímala pozitivně a něco negativně?

A: Když jsem nad tím zpětně přemýšlela, tak mám pocit, že mi scházelo ve věku puberty čas s mámou. Mě přijde, že jsme se dost odcizily. Z toho důvodu, když se mě někdo zeptá, jestli jsem na někoho fixovaná nebo za kým bych šla, tak mám z té mámy respekt jistým způsobem .. ona sama, když nad tím zpětně přemýšlím, tak ona sama, když vznikl problém, tak si to chtěla řešit sama a pak když už nebylo zbylí, tak za někým šla nebo to prostě prasklo. Takže stejný vzorec chování jsem taky nějakým způsobem přejala.

K: Rozumím. Takže narážíš na to, co ti chybělo nebo se to tak říct nedá?

A: Možná, že tím, že jsem si nikdy moc nevěřila, tak mám pocit, že bylo fajn „hele pojd', zařídíme tu občanku spolu“, ale díky tomu, že mě ve všem takhle podporovala, nejsem tolik samostatná. Já mám pocit, že jsem ze všeho taková „ježiš marja teď budu muset někam jít a budu muset dělat důležitou, ale třeba tomu nebudu ani rozumět“ a bylo by lepší se držet té máminy sukně a „pojd' tam se mnou“. A rozhodně ten čas no, nějak ho společně kvalitně trávit. Je mi jasný, že ona měla představu toho, že „já budu mít dceru, se kterou budeme kamarádky“, ale to tam prostě jakoby no ..

K: Ty jsi ta dcera kamarádka?

A: No. Teď třeba spolu jdeme na nákup, teď samozřejmě mě na ní drtí to, že ona je nesebevědomá, „víš jako tohle bych si nikdy nekoupila, protože odjakživa nosím černou“, říkám „skvělá je černá, ale to neznamena, že se do té černý musíš uvrtnat“. Na druhou stranu já u ní vidím věci, který mě třeba štvou u mě samotný a snažím se jí podpořit.

K: Jak to ona přijímá, když se jí snažit podpořit v sebevědomí?

A: Myslím si, že obě máme takový .. já se s tím teda hodně snažím bojovat, ale obě dáme na radu druhého člověka. Nebo prostě lpíme na názorech nebo toho, co si o nás bude někdo myslet. Já si myslím, že ona to má. Jako dobrý, je vidět, že mě se to líbí, a ty mi prostě neřekneš ne. Když třeba půjdu a řeknu jí „hele tyhle boty jsou super“, tak ona prostě neřekne „ne, mě se nelíběj, jsou úplně příšerný“. Ona mi ukáže nějaký boty a já jako „mami?“, ona neřekne „hele podívej se támhle jinam“, to ona neřekne, ale mě to dojde, že jo. (smích)

K: Takže se bavíme o tom, co ti možná ovlivnilo současnost. Co ti možná trochu scházelo a tys to potřebovala trochu jinak. A je něco, na co seš v tom vztahu s mámou hrdá třeba z dětství nebo jsi si jistá, co máma udělala dobře? Dalo by se něco pozitivního označit?

A: Úplně skvěle vychovala mého brácha. Já to vnímám tak, že kdybych řekla, jestli existuje dokonalej chlap, kterej se umí chovat k ženám, chápe, co to je rodina, tak tam vidím mého

brácha. I když jsem se třeba s mou mámou bavila, tak brácha vnímal to, v jakým ona žije vztahu. Ve spoustě věcech jí pomáhal, protože viděl, že ona je na to sama. Byl jí oporou. Potom, když se naši rozváděli, tak na mámu dohlížel, aby ten táta tam za ní třeba do toho krámu nešel a nešel jí tam prosit.

K: Vidiš tam nějakou odlišnost od toho, jak vychovala tebe? Proč tě první napadl ten brácha? Byla ta výchova jiná?

A: Když právě tím, že jsme od sebe hodně let, tak vlastně nevím, jakým způsobem ho vychovala, ale já už jenom vidím ten finální výsledek a to, co mám ve vzpomínkách. Ke mně se brácha choval vždycky hrozně hezky a teď, i když je v Americe, tak taky mám pocit, že jak je ode mě hodně časově, a teď na tu dálku .. tak jsem s ním spíš strávila vždycky jenom nějakou chvilku, když jsem byla nemocná, tak mi kupoval knížky, kupoval mi časopisy nebo když bylo teplo, tak mě vzal k vodě. Nebo si vzpomínám, tenkrát mě poslala máma domů se převlíknout, bylo hrozný teplo a já jsem na sobě měla kalhoty a byla jsem hrozně spařená, a máma: „Běž si domů vzít tu sukeň“, „Já si nemůžu vzít tu sukeň“. Prostě nemohla jsem si vzít tu sukýnku, protože bylo úplně jedno, jestli na sobě budu mít kalhoty nebo sukni, protože stejně všichni uvidí, jakou mám figuru. A on na mě „Jako co děláš?“. On podle mě nikdy neřešil kilo navíc u ženský. Myslím si, že lidi hodnotil podle toho, jak se chovali nebo podle charakteru než podle toho, jak vypadali.

K: Tak to je hezký takový rodinný vzor.

A: Jo, to rozhodně.

K: V čem jste si s bráchou podobní?

A: Mne nenapadá vůbec nic.

K: Je to tak, že tě vůbec nic nenapadá nebo, že jste úplně odlišní?

A: Asi mě nic nenapadá, no.

K: Jaký měli vztah rodiče mezi sebou? Ale ty jsi říkala, že na to dětství nemáš tolik vzpomínek, že jo.

A: No, mám tam nějaký. Mám tam společnou dovolenou. Mám tam pár záblesků o tom, když si máma myslela, že o ničem nevím. Ale potom jsem našla mýho plyšáka, který byl nasáklej krví. Ne nasáklej, ale tou zaschlou, ale bylo vidět, že evidentně jí něco udělal a co měla první po ruce byl ten plyšák. Takže objevit svého oblíbeného králíčka takhle, není úplně ono. A taky když jednou máma seděla v ložnici a když se obrátila, tak jsem viděla její obličej, to bylo taky šílený. Já si právě nikdy nevybavuju, že by tam byla máma a měla vedle sebe toho tátu.

K: Takže máš zážitky spíš jenom s mámou?

A: No, fakt si tady na to nějak nevzpomínám, no.

K: Když ten táta byl potom vůči mámě agresivní, dělal to i před tebou? Nebo měli oba tendence to ukrýt a chránit tě?

A: Já si myslím, že on si to neuvědomoval, co dělá a máma už znala ten scénář a vím, že padla nějaká konkrétní hodina a já už jsem musela být doma. Abych stihla ty věci udělat co nejrychleji, než on přijde, abych šla co nejdřív spát. Teď jsem s mámou taky řešila, že můj táta pochází ze Slovenska a ona je toho názoru, že Slováci jsou mentalitou jiní. Oni mají v sobě, že si doma musí sjednat pořádek. Ona má ten pocit, že to tak Slováci mají.

K: Jo. Jaký vztah si měla s partnerem mamky?

A: Já jsem ho brala jako kamaráda, no.

K: Na jednu stranu tam vystupoval jako táta, ale ..

A: No, říkala jsem mu táto, ale chápala jsem to tak, že se ke mě chová kamarádsky, tak jsem to brala kamarádsky.

K: Teď je taková otázka .. Jakou roli jsi hrála ve vztahu mámy s partnerem? Když vezmu vztah mámy s partnerem, tak to chápu tak, že oni si rozuměli a že partner byl velmi vstřícný vůči mámě a podporoval jí a pomáhal. Máte třeba nějaký společný zážitky vy jako trojice? Jak to fungovalo, když jste někam šli?

A: No, když jsem byla malá, tak jsme pravidelně jezdili do jižních Čech a tam jsme fungovali jako rodina. Já jsem neměla pocit, že bych tam měla vyloženě nějakou roli nebo že bych někoho měla spojovat, ale prostě jsme fungovali jako rodina. Smála jsem se s mámou, smála jsem se s tátou. Prostě jsme tam byli jako rodina, no.

K: Vnímáš nějaký změny ve vztahu k rodičům při přechodu z dětství do dospělosti? Jak se váš vztah změnil?

A: V podstatě mi přišlo, že u té mámy to bylo trávení méně času, což samozřejmě to bylo spojený i s tou prací, protože tím, že chtěla, abychom se měli dobře tak, když se naši rozvedli, tak tam tátovi nechala většinu věcí. To byl prvotní důvod, proč začala pracovat na tom, abychom si rychle vybavili ten byt a normálně jsme fungovali a na ničem jsme nestrádali.

K: Po jaké době si máma našla nového partnera? Jak dlouho jste byly vy dvě samy?

A: My jsme vlastně nikdy nebyly samy. Tam vlastně došlo k tomu, že naši jeli na dovolenou a z té dovolený máma musela odjet pryč, protože jí táta zmlátil a ona tam prostě nemohla být v tomhle stavu. No a ten můj nevlastní táta to zjistil a mému vlastnímu tátovi to nemohl nikdy odpustit. Ten, kdyby ho dostal do rukou, tak si myslím, že ho asi zabije. Oni si spolu volali, byli spolu jednou na kafi. Takže tam ten přechod byl pozvolnej. Já si myslím, že on v ní musel udělat takovej ten přechod k tomu, jakože „neboj se, jsem tady pro tebe a neopustím vás, protože to pro mě není na týden“. Proto si myslím, že ta moje máma s tím svým vlastním

tátou vydržela devatenáct let. A to si každé bude klepat na hlavu, proč neodešla. On byl alkoholik, mlátil jí a devatenáct let je kus života, že jo.

K: Jak to máš teď s mámou? Jaký je váš současný vztah? Jak často se vídáte?

A: Teď jsme spolu víc v kontaktu, ale já jsem zjistila, že to jsou určitě věci, který mě popichujou, že jsem pak taková náladová, ale že třeba z ničeho nic vybuchnu. Nejradši mám třeba větu: „Taková hezká holka a je sama“. A já říkám: „No, to je ale hendikep, to je hrozný“. (smích)

K: Od mámy?

A: No. Takže já jsem se jí snažila vysvětlit to, že je člověk sám skutečně není nemoc a že je to úplně v pořádku. A že nevidím jediný důvod, že když jsem s někým byla sedm let, tak abych se nepověnovala sama sobě a půjdu do nového vztahu. Teď už to chápe, ale stěží. Takže už je to lepší. A byly jsme dokonce na vlasech s mámou a byla tam moje kamarádka ze základky a taky jsme se spolu bavily a ona říkala, že je to v pořádku. A ve chvíli, kdy to máma slyšela od někoho jiného, tak nad tím začala přemýšlet jinak. I brácha říkal, že je rád, že to takhle mám a nejdu ze vztahu do vztahu, že potřebuju ten čas a z nikoho nedělám náplast ani převozníka. Mě to přijde normální, logický.

K: To je něco, co máma nechápala.

A: já si myslím, že ona tam má to, že bych byla single. Ale já jí říkám, že pro mě nálepka nebo být svobodná a je mi třicet tři, tak v tom nevidím jediný problém.

K: A jak často se s ní teda vídáš? Odhadem?

A: No, snažíme se vidět jednou do měsíce nebo dvakrát do měsíce. Ono to není moc, ale oproti tomu, jak jsme se vídali předtím. Myslím si, že nás k sobě vrátilo to, že jsme obě zůstaly samy. Můj nevlastní táta měl v březnu pohřeb a já jsem od října sama, no. Den před mým dvaatřicátým narozeninama onemocněl, takže máma poslední rok strávila nad tím, že se starala o mého tátu a doufala, že to bude lepší. To si myslím, že jí hodně vyždímalo a já jsem jí teď sama poslala k psychologce ať se z toho jde vypovídat. Myslím si, že tam je hodně věcí, které se přešlo a mohla na tom být mnohem líp.

K: Ty na to máš takový hezký náhled a je vidět, že o tom přemýšlíš.

A: (smích) No, děkuju, no.

K: Potom tady mám otázku, kterému z rodičů více důvěřuješ? Jestli to jde porovnat?

A: To asi nejde porovnat, asi by záleželo, co konkrétně by to bylo za problém.

K: Svěřovala jsi se mámě s problémy teď v současnosti?

A: No teď jsem s mámou hodně řešila ten rozchod. Nikdy jsem se jí tolik nesvěřovala, ale v tu chvíli, kdy se tohle stalo, tak jsem to s ní hodně řešila. Asi jsem se z toho potřebovala

vypovídat a bylo to takový to, že se mi stalo něco a ideální by bylo být s tou mámou, co tě pohladí a podrží, no.

K: Dobře, tak se už přesuneme k poruchám příjmu potravy. Jakou máš ty zkušenost s poruchama příjmu potravy a jak to vypadalo, když se projevily poprvé?

A: To je takový, že když se mě někdo zeptá, jak dlouho mám bulimii, tak ani nevím kolik je to let. Už se to tak vcuclo, už to tak jako plyne, že kdy to konkrétně vzniklo nevím. Myslím si, že to vzniklo určitě jednak po rozchodu a .. ono to bude znít divně, ale já jsem měla brigádu v Globusu a dělala jsem tam u jídla u chlazených věcí a teď si nejsem úplně jistá, ale asi to bylo, když jsem dodělala učňák, šla jsem na nástavbu a tam to z nějakýho důvodu a tam jsem neudělala něco z účetnictví a šla jsem ten ročník opakovat znova. A myslím si, že někde mezi tím se stalo, že jsem na sebe byla hrozně tvrdá – ohledně učení, ihned po škole na brigádu, večer po brigádě znova učení. A taky jsem měla vedle sebe holčinu, která měla skvělé známky, byla štíhlá. Prostě to, co já bych chtěla, tak ona tak vypadala. Teď si to uvědomuju, ale ne že bych nad tím tak přemýšlela. To si myslím, že bylo poprvé, když jsem na sebe byla tvrdá. A pak jsem byla na té brigádě, něco jsem tam doplňovala a nějak jsem takhle (louská prsty) .. u mě něco vevnitř udělalo takhle (louská prsty) a najednou jsem byla jiná. Ono je to divný, ale nedá se to popsat.

K: Takže se něco změnilo, něco jsi cítila a co se dělo potom?

A: Asi jsem pak začala mnohem víc kupovat jídlo domů, přejídat se a vlastně mezi tím, když jsem chodila na tu brigádu .. tam jsem dělala dvanáctky, třináctky, tak jsem si kolikrát za celý den nevzdechla na jídlo .. většinou .. mě se podařilo zhubnout, to bylo převážně z toho, že jsem si neuvědomovala, že to jídlo šidím. A když se mi to stalo, tak právě podle mne jsem se šidila a do toho tam bylo to, že jsem byla po rozchodu s mojí největší první láskou, se kterou jsem byla hrozně dlouho a asi jak jsem nad tím přemýšlela a jak jsem tam doplňovala ty věci, tak tam přišel ten moment, který nedokážu popsat. Najednou jsem se cítila prostě jinak. Prostě najednou bylo něco úplně jinak, pak jsem ležela doma a najedla jsem se a pak mi z ničeho nic bylo špatně. A tak jsem šla a vyzvracela jsem se. A bylo to v pohodě, dál nebyl takovej výkyv. A pak ani nevím jak, než se z toho stal takovej exces, že jsem se přejídala a šla automaticky zvracet.

K: Takže jsi pak měla spojený přejídání se zvracením?

A: Jojo.

K: Jak byl u tebe závažný průběh bulimie? Jak tě to ovlivnilo po fyzický a psychický stránce?

A: No tak určitě tam jsou výkyvy nálady. Náladovost. To potom dokážu být nepříjemná na mámu, že třeba řeknu něco nevhodného, a nebo mě na první dobrou nepochopí. Podle mne mě potom rozčilují ty prkotiny. Tam je hrozný ta náladovost.

K: Takže když přijde nějaká narážka, tak si to bereš hodně k srdci?

A: Jo. V podstatě, co já jsem tu bulimii začala řešit, tak to byl začátek, když naši na to přišli a táta se mnou šel k psychologce a vlastně z toho vzniklo to, že ona mi říká: „Já vůbec nechápu, proč to to u vás už nevzniklo dávno, když vás takhle poslouchám. Vůbec nechápu, proč to proběhlo až takhle pozdě.“ já říkám: „Nevím no, proč takhle pozdě, prostě to přišlo. Slabší chvíle“. A když je člověku málo, tak potom přijde „Ať přijde maminka, že bych si s ní taky chtěla popovídat.“ No, a když tohle přišlo a já jsem přišla domů s tím, že ta psychologka si chce s ní taky promluvit, tak se to na tom celý zavřelo. Protože v tu chvíli, ten táta tu bulimii nebyl schopen pochopit. No, on podle mě, měl takovýto „No já bych jí rozbil držku a ona se uklidní“. A přitom vím, že by v životě na mě nesáhl, jo. On to prostě nedokázal pochopit. On podle mě, jak studoval vojenskou školu, tak měl v sobě ... ale zase jak on to měl třeba k ženám nebo jak co má fungovat, tak to bylo jako u mého bráchy. Já si myslím, že on jako chlap byl taky úžasnej. Ale třeba tohle fakt nedokázal pobrat vůbec.

K: A bylo to tak, že táta tě vzal k té psychologce bez vědomí mámy nebo máma o tom taky věděla?

A: Oni na tom byli spolu domluvení. Nebo nebylo to tak, že by máma o tom nevěděla.

K: Mluvili o tom s tebou předtím? Nějak jste se to snažili řešit?

A: To já už si nevybavuju úplně. Každopádně vím, že to ztroskotalo na tom, že já jsem přišla domů, řekla jsem, že ta psychologka by chtěla mluvit i s mámou a táta zrovna v tu chvíli vybalil: „No, já jsem ti to říkal, že se to otočí proti tobě a že to budou svádět na tebe“. To mi přišlo dost postavený na hlavu.

K: A máma tam potom šla nebo nešla?

A: No, nešla. Právě na základě toho táty se to celý zavřelo.

K: Čím si to vysvětluješ, že tam máma nešla?

A: No, se mluvilo o tom, že s tím tátou jsme měli v pubertě rozbroje a on nechápal moje dospívání a potom to bylo tohle, co vůbec nepochopil, tak si myslím, že jsem měla občas takový pocit, jak kdyby tu mámu naváděl proti mně. Což mi samozřejmě vadilo.

K: Jak u tebe probíhala léčba nebo nějaká intervence?

A: No, u mě to probíhalo tak, že jsem dostala nějaké prášky a ty prášky jsem ani kloudně nebrala. U mě se vlastně z bulimie stalo přejídání. Všichni viděli, že ona jí a nezvrací, pak už jsem měla brutální kila, jsem se vypasila ani nevím na kolik. Potom jsem znova začala

zvracet, a to bylo tím, že jsem přibrala hrozně moc. Měla jsem pocit, že naši to chápali tak, že „No ona dostane prášky a bude zdravá“. Myslím si, že je pro ně těžký pochopit, že je to psychická nemoc a to, že dostanu prášky je sice fajn, ale neznamená to, že „Sníží se ti teplota a budeš ready a zítra můžeš jít do školy“.

K: Probíhalo to u tebe ve vlnách? Bylo lepší a horší období?

A: No, rozhodně jsem měla období, kdy jsem byla hubená. To jsem se cítila nejlíp.

K: A i když jsi byla hubená, tak jsi taky zvracela?

A: No, já jsem se k tomu dopracovala díky tomu, že jsem to jídlo vyzvracela. To byl mechanismus, co fungoval. Buď to bylo tak, že jsem skoro nejedla nebo když jsem se najedla, tak jsem to šla vyzvrátit. Nejméně kilo jsem měla nějakých 45 a nejvíc asi 85. A většinou to funguje u těch bulimiček tak, že pět kilo tam, zpátky, tam, zpátky.

K: Co vlastně pro tebe ta porucha příjmu potravy znamená? Jakej vztah ty k ní máš?

A: (usmívá se, přemýšlí)

K: To je hodně těžká otázka.

A: Tak to je opravdu. Já si myslím, že k té nemoci nemám žádný vztah. Je možný, že ve mě supluje nebo pro mě supluje takový to, když je člověk pod tlakem času, tak jsem si všimla, že jsem měla automaticky zažito, že skončí škola nebo skončí práce a potom začíná to obžerství. Nejhorší byly vždycky víkendy. Teď jsem si uvědomila, že o tom mluvím, jak kdyby to bylo před pěti lety a já už jsem tady zdravá úplně.

K: Jak je to tedy teď v současnosti?

A: V současnosti je to tak, že jsem šla k psychiatrice, ke které jsem poslala mojí mámu a že jsem přišla a napsala mi prášky .. a asi to, jak si tady povídám s tebou, tak jsem jí řekla všechny ty informace, co jsem u sebe vyzorovala. Ona mi řekla dvě, tři slova, předepsala tyhle prášky, a to je celý. A já jsem si říkala, že je něco špatně. Já jsem potřebovala buď to nějakou zpětnou vazbu nebo vysvětlení něčeho. To mi tam v tu chvíli chybělo, no. Ale ta vzala jsem si ty prášky, dokonce jsem si je šla i vyzvednout a potom jsem měla několik dní .. dneska je pondělí, takže v neděli jsem nezvracela, v sobotu jsem nezvracela a přemýšlím, jestli v pátek jsem to zvládla nebo ne. Každopádně mám tam předepsáno, že si mám brát jeden prášek, a že to začne účinkovat za čtrnáct dní. Za čtrnáct dní? A do té doby se budu snažit nebo budu zvracet nebo budu čekat, až to začne účinkovat a najednou svatozář? Takže jsem udělala to, že když jsem se vždycky ten den vyzvracela, tak samozřejmě když jsem zvracela večer, tak jsem si vzala ten prášek večer, abych se ráno probudila a měla tu skvělou náladu. A furt čekám. Nakonec jsem to vyřešila tak, že jsem si řekla, že by možná pomohlo, abych si vzala prášek ráno a večer, že to jakoby urychlím. Nevím.

K: Nevím, jestli je úplně vhodný s tím riskovat. Nevím, jak se ty prášky potom mohou zachovat. Vzpomeneš si na jméno toho prášku? Nějaký antidepresivum?

A: (přemýšlí) Od M. Je to typický, co se předepisuje na tu bulimii. .. Magrilan.

K: To neznám.

A: To jsou vyloženě typický prášky, co působí na stavy úzkosti, na depresivní stavy a že se hodně předepisují při tý bulimii.

K: A jaký byl teda život, nebo je život s bulimií?

A: Já teď poslední dobou si u sebe všímám, že mě to otravuje. Někdy si říkám, ty vole, jako proč jsem se přejedla? Vždyť mě už to snad ani jako nebaví. Už jsem z toho unavená. Někdy mám pocity, že místo toho, aby přišla úleva, tak si říkám, že už se mi nechce. Možná že už přichází ten bod, kdy už mi tolik nedává. Někdy mám chvíle, kdy od rána skoro přemýšlím nad přejedením, podle toho asi pod jakým jsem tlakem nebo co mě natolik rozhodí. Ale teď poslední dny mám .. dřív jsem si neuměla představit, že bych vydržela týden bez zvracení. To bych musela celý týden nejíst. A teď už to mám tak, že jsem schopná se najíst. Neříkám, že to vyjde každý den. Potom mám zas období, kdy týden každý den. Ale dřív jsem tyhle momenty vůbec neměla. Už se dostávám k tomu, že ..

K: Že tam něco funguje?

A: Jo.

K: Takže už jsi v nějakém bodě, kdy je to tak jako otravný spíš?

A: No, ono jako otravný to je už před x lety, že jo. To je jasný. A každé den večer bylo, že jsem to zase udělala a zejtra už tohle neudělám. A vím, že úplně na začátku v noci i brečela, že jsem to zase udělala a jak je to možný. A postupem času, jak jsem s tím koexistovala, tak se to měnilo. Měnil se můj přístup, protože jindy bych šla a hned po tom, co jsem se přejedla nebo jsem se snažila přejíst hrozně rychle, abych potom ihned šla zvracet. A teď už mám stavy, že koukám na hodiny a uvědomuju si, že tady jím tři hodiny. A ne, že jím tři hodiny obrovský jídlo, ale že chodím po miskách tam a zpátky. Říkám si, že jsem mezi tím musela tak dva kilometry nachodit.

K: Je to tak, že když se přejídáš, tak si nandáš určitou porci a potom si jdeš přidat?

A: Teď to jsou takový stavy, že buď si koupím jídlo, a to jídlo už cestou domů začnu pojídat a doma se jakoby dojím nebo když jsem třeba den doma, tak mám stavy, že si řeknu, že dneska nebudu jíst, a tak to poruším a samozřejmě, že když už to v něčem poruším, tak už to je stejně jedno. A to se jakoby rozjede. A mám to většinou tak, že chci ochutnat co nejvíc, nejvíc chutí. Takže jsem schopná si uvařit kotel rýže, ale každý sousto budu mít jinak. Že nebudu mít rýži

s masovými kuličkami, že by celej ten kotel byl jen tohle samý. Potřebuju ochutnat nejmí víc chutí. Třeba hodně sladký, slaný.

K: Jak se tedy k onemocnění stavěli tvoji rodiče? Ty jsi říkala, že táta to nepřijal jako nemoc.

A: Táta ten to nepřijal a odešel s tím, že si myslel, že jsem zdravá. Naši si fakt mysleli, že jsem zdravá, že nezvracím, že jsem vyléčená.

K: A to poznali podle toho, že jsi měla normální postavu nebo jak?

A: No asi jo. Oni měla představu, jak vypadá anorektička a podle mě si spousta lidí myslí, že když je to anorektička nebo bulimička, tak musí vypadat vyzáble.

K: Co se změnilo po tom, když ti byla diagnostikovaná bulimie? Když to opravdu někdo vyslovil a padlo to tam?

A: Mně se v tu chvíli nezměnilo nic, no. Já jsem si uvědomovala, že tam ten problém je. Tak, že tomu někdo dal nějakou nálepku, tak se pro mne nic moc neměnilo.

K: Začalo něco ve vaší rodině fungovat po té nálepce? Nebo je něco, co se tam objevilo a dříve tam nebylo?

A: No, rozhodně dozor. Dozor nad jídlem nebo že slyšeli, že by se mělo sledovat, kolik je v lednici jídla, kolik toho ubývá a jestli chodím po jídle zvracet nebo co dělám po jídle.

K: Jak jsi vnímala tuhle péči od rodičů?

A: No, pro mne to bylo hrozný sledování, mne to obtěžovalo.

K: Dalo by se říct, jestli vám jako rodině bulimie něco vzala? Je něco, co vám ztížila?

A: Já si myslím, že to moje onemocnění .. nejsem si vědoma, že by to někomu něco narušilo. Jak říkám, naši si mysleli, že jsem zdravá.

K: Jak dlouho si tedy mysleli, že tu nemoc máš?

A: Naši si to podle mě mysleli, že do té doby, než jsem šla k té psychologce, kde jsem dostala ty prášky a pak jsem hrozně moc přibrala a na základě toho si mysleli, že jsem vyléčená. A hlavně když mě potom viděli, že jsem schopná sníst jídlo a třeba hodinu jsem něco dělala, protože jsem věděla, že mě teď budou nutkavě sledovat, tak potom postupem jsem šla až dýl. Sama jsem potom vychytávala ty chvíle, abych nebyla nápadná.

K: Čím si vysvětluješ vznik bulimie? Ty už jsi o tom teda dneska mluvila.

A: Já si myslím, že jsem v sobě měla to semínko a postupně ho někdo zalíval a já sama a postupně se to nabalovalo až to vypuklo.

K: Čím se to tak zalívá?

A: (smích) Jsou to asi ty pocity, že člověku něco ubližuje. Nedocení. Nedostatečnost sám pro sebe. Rozhodně negativní pocity.

K: Co bylo nebo je nejtěžší v boji proti bulimii?

A: (přemýšlí) Já mám vždycky takový období. Třeba začátkem května jsem měla takový období, kdy jsem se snažila fungovat bez zvracení a pak jsem sama přistihla, jak kolem něčeho jdu a vím, že je mi to zakázaný. Nebo tedy v mé hlavě jsou to věci, který já si nemůžu dopřát, protože prostě něco.

K: To myslíš jídlo?

A: Jo. Já mám strach z toho, že kdybych si vzala jednu tu věc, tak už v tu chvíli se mi to rozjede úplně brutálně a nejsem schopná to zastavit. Když už by byl jeden den, tak nevím, jestli bych zvládla další den, jo. Jsou potraviny, který si můžeš dovolit a jsou v pořádku. My si škatulkujeme ty potraviny, jako jsou dobré věci a špatný, tak já bych si třeba řekla, že tohle jsem nikdy neměla a chtěla bych to ochutnat, ale vlastně nemůžu, protože je to poskládaný z něčeho, co mám pro sebe zakázaný.

K: Co je třeba zakázaného?

A: Věci s cukrem, no.

K: Koukáš hodně na složení?

A: Rozhodně.

K: Nebo je pro tebe hodnotnější energetická hodnota? Nebo nepočítáš kalorie?

A: No, já podle mne nejsem ten typ, co by počítal kalorie, ale spíš sleduju, co ta daná potravina obsahuje.

K: Co jsi již dokázala v boji proti poruše příjmu potravy? Co se ti povedlo?

A: No, určitě se mi povedlo dojít do Anabel. Tam jsem bylo nedávno na dni otevřených dveří. Tam jsem došla plná skepse. Úplně jsem tam seděla jako slon v porcelánu. Jsem si tam připadala, že mi tam vypráví ty věci, co já znám všechny nazpaměť. (smích) Co mi tady může říct za nějakou úplnou novinku? Takže jediný co, tak jsem si odnesla několik papírů s psychologama, který chci rozhodně využít. Protože cítím uvnitř, mám nějakou potřebu si o tom s někým popovídat. Což jsem teda čekala, že vznikne u té psychiatricky a ta mi teda jen předepsala ty prášky, no. Takže stále mám tu potřebu.

K: Oni ti psychiatři nemají na pacienta moc času, no. Takže spíš nějaký terapeut nebo psycholog.

A: Je to možný, no. Buď tu terapii nebo psycholožku, někoho s kým bych mohla .. Teď shodou okolností jsem si půjčila knížku – jak jsem zvítězila nad bulimií a proč jsem byla bulimička a proč mi terapie nezabraly. A tam na prvních stránkách tam ta holka píše, že měla potřebu, stejně jako já, že přijde k psychologovi a ten jí řekne: „Vy máte problém, vy se nemáte ráda, vy máte problém tady s tím a tady tím a vy byste měla dělat tohle, tohle, tohle“. A my se vlastně ženeme za tím, abychom tohle splnili a prostě tam nedochází k tomu „Aha, já

jsem se vyléčila“. A u spousty lidí tam nedochází k tomu, že by jim to něco dalo a že by se vyléčili. A ona tam popisuje, že jí pomohlo to, že si řekla, že tohle vlastně nemusí řešit. Že se druhý den vzbudila a řekla si, že jí to nezajímá. Že nemá bulimii. Já jsem na začátku té knížky, ale samotnou mě to zajímá a něco v tom hledám .. třeba tu odpověď nikdy nenajdu.

K: Myslím, že je to spíš nějaký proces, než..

A: Je to možný, no. Ona tam popisuje, že některý ty holky bulimičky, malý procento, se vyléčí a mají občas bulimický záchvat. A pak jsou takový ty, která je „bulimička jako divoký zvíře“, která je prostě jako „půjdem a ochočíme si vlka, bude z něj domácí pes, ale furt to bude mít v sobě“. A to, podle mne, jsou ty bulimičky, dostanou se z toho, nezvracej, mají občas takový ten únik, ale furt to musejí jakoby řešit. Což mi přijde jako hezký spojení, no. Z toho mám jakoby strach, že kdybych se z toho chtěla dostat, nebo chci se z toho dostat, tak pak .. už jsem tomu obětovala takovej kus .. a ještě tohle to řešit, to by bylo na palici. (smích)

K: Tak budu držet palce, ať se to povede. Co jsi potřebovala od rodičů? Jak by oni měli zareagovat podle tebe? Jak by rodič měl pomoc dceři, která bulimii má?

A: No, já teď třeba na facebooku jsem v té skupině a tam je prostě vidět, že ti rodiče mají opravdu zájem pochopit, o co tam jde. Že prostě pokud nedojde k pochopení, proč něco vzniká a nebudou k tomu jasný šablony, typu „anorektička a bulimička musej být vyzáblý kostry, abychom to viděli a věděli. Prostě nějakým způsobem tomu předcházet, no. Mít na sebe navzájem čas. Já sama celou dobu, když jsem měla ten partnerský vztah, tak jsem dokola furt ventilovala, že bez komunikace se nikam nepohneme. A to si myslím, že funguje v každým vztahu a je jedno jestli to je partnerský, pracovní, osobní.

K: Je teď někdo, s kým o tom mluvíš?

A: No, teď ty. Potom je ještě jedna holčina z té skupiny, se kterou občas prohodíme nějaký slovo, která mi teď říká, že dostala nějaký léky. Ale já jsem si je vygooglila a nedávno ta účinná látka, která v nich je, tak to bylo probíraný v televizi, že to bylo nedostatkový zboží na trhu. Že to samozřejmě působí jako na deprese, ty prášky se často užívají třeba při odvykání kouření, ale bylo tam napsaný, že by to v životě nedoporučovali nikomu, kdo se léčí na bulimii. Oni jí nefungovaly ty prášky, co mám já. Musela užívat ještě nějaký další. A ona je s nima teď spokojená, má po nich spousty energie a cítí se fajn a nemá problémy s tím zvracením. Říkala, že jednou, a to bylo skrz to, že pila alkohol a ty prášky to oslabuje.

K: A když jsi měla přítele, tak ten to s tebou nějak řešil? Věděl o tom?

A: On o tom věděl. Jak to zjistil, tak to řekl nějaký holce, o který jsem věděla, že s ní v minulosti chtěl být. To mi vadilo. Ona taky studovala nějakou psychologickou školu. Mě

prostě vadilo, že to neřešil se mnou. On vždycky když byl nějaký problém, tak to řešil s kýmkoliv kolem mne, ale ne se mnou.

K: Ale ten problém se vlastně týkal tebe.

A: Ano. Nebo nás dvou. To je jedno. Prostě jakýkoliv problém, nemuselo to být spojené s tou bulimií. Jako chápu, že potřebuje člověk někdy vědět i názor někoho nestranný, ale to nevyřeší nic mezi náma. To tady furt bude a ty budeš mít svůj názor, já budu mít svůj názor a navzájem ty názory nebudeme znát a neposune nás to nikam. To byla první věc, kdy jsme tohle řešili. Já jsem potom zkoušela raw stravu a to musím říct, že mi to fungovalo do chvíle, než se mě zeptal, nebo on to řekl způsobem, že se mě to dotklo .. že se mě přeptal „Doufám, že už nezvracíš“, takže se zeptal, ale mě se to nějakým způsobem dotklo. Prostě to položil blbě, to chlapi umějí.

K: Takže jste to probírali každý den nebo nějak pravidelně?

A: Ne, to vůbec. Ale vím, že teď naposledy, když jsme se rozešli a on tam přišel do toho bytu a začal tam jet ty psychologický slinty, tak jsem tam seděla a říkala, že to není možný, co to na mě ten kluk zkouší. A potom na mě vytáhl to s tím jídlem a mně bylo hrozně trapně si přiznat, že po celou dobu, co jsem s ním byla, tak jsem tady ten problém měla. A v tu chvíli jsem zalhala, že to mám úplně v pohodě a mám to podchycený. Nemohla jsem se přiznat, protože by mi bylo úplně trapně. Pak jsem se snažila nezvracet, ale místo toho nezvracet, jsem skoro vůbec nejedla. Takže jsem zase hrozně moc zhubla a teď jsem to všechno zase nabrala. (smích)

K: Tak jo, tak to bylo tady k tomu tématu asi všechno, a ještě tu mám krátký závěr. Cítíš se teď dospělá?

A: (smích) No já jsem nad tím přemýšlela a mě nepříjde, že bych se cítila nějak extrémně dospělá. Jako věkově, to jakoby jo, to se cítím možná i stará. Ale jako dospělá? To jsem asi někde zamrzla mám pocit.

K: A kde?

A: To nevím, která věková kategorie. (smích)

K: Jak se pozná, že je člověk dospělý?

A: Když mi bylo třináct a začínala jsem s kouřením, tak nám připadalo strašně dospělý si zapálit cigaretu. No, blbost. Teď? No, to by bylo třeba z toho důvodu .. že budu mít dítě je natolik dospělý, vyrovnaný, člověk to má seřazený, že bude mít jakoukoliv zodpovědnost a bude mít jídlo pro sebe, pro dítě a totálně ho zabezpečit. To si myslím, že je určitá forma dospělosti.

K: Cítíš se dospělá ve vztahu k mámě?

A: Myslím si, že se nám teď jakoby obrátily ty role a já jsem ta, kdo se jí snaží vychovávat. Občas ..nebo tím způsobem jakým k ní přistupuju nebo ke stravě, k oblékání, k tomu, když si myslí, že něco nejde. Teď se nám prohodily ty role.

K: Co člověk potřebuje od rodičů, když už je dospělý?

A: (smích) No, asi tak, aby tam fungovala ta komunikace, no. Protože, když už je fakt dospělý, tak už by měl být schopný se postarat sám o všechno a udržovat vztahy, no.

K: Co by teda mělo mámu a dospělého člověka spojoval?

A: Společný vzpomínky. Že se můžou sobě navzájem svěřit, být si navzájem oporou.

K: Dostáváš to, co člověk potřebuje v dospělosti od rodičů?

A: (přemýšlí)

K: Nebo je tam něco, co ti tam třeba chybí?

A: No, myslím si, že vztah mezi náma dvěma je jakoby určitým způsobem, možná to není správné slovo, ale jakoby narušený. Necítím ze své strany stoprocentní účast, ačkoliv vím, že ona pro mě dýchá. Tohle mi tam přijde líto, no. Přijde mi, že teď poslední dobou si k sobě hledáme cestu. To dětství se mi snaží vynahradit asi teď.

K: Čeho si teda vážíš ve vztahu s mamkou teď v současnosti a s čím jsi spokojená?

A: Asi určitě to, že je schopná dát na můj názor.

K: Co člověk potřebuje od rodičů v dětství? Možná je těžký to shrnout globálně.

A: Čas. (rozhodně) V tom čase je obsažený podle mě všechno. To je komodita, která je nejcennější.

K: Dostala jsi ten čas od rodičů? Nebo s rodiči?

A: Jakoby napůl.

K: Tak jo, tak to byla poslední otázka. Děkuji.

1.2 Přepis rozhovoru s Beátou

K: Tak jo, můžeš se mi na začátek rozhovoru nějak představit? Něco mi o sobě říct? Kolik ti je? Kde teď bydlíš? Co děláš? Jestli máš sourozence a s kým žiješ?

B: Tak mě je osmnáct let. Pocházím z Pxxx, žiju v Pxxx a žiju s oběma rodiči, a ještě se ségrou s dvojčetem, ale jsme každá úplně jiná, jak povahově, tak vzhledově. Jinak studuju přírodovědné gymnázium. A mám mnoho koníčků, mezi něž patří atletika, koně, jezdeckví, příroda a obecně biologie. Taky se zajímám o psychologii, hraju na flétnu, chodím na lekce španělštiny, hodně kreslím, obecně tvořím, píšu, vytvářím i různé publikace. Snažím se vlastně pomocí psaní porozumět svojí nemoci. A když už jsem se k tomu dostala, tak anorexií trpím už od desíti let, což je teď už osm let. A v průběhu těch několika let jsem zažila fáze, kdy to šlo nahoru, dolů a řekla bych, že moje nemoc je svým způsobem chronická.

K: Dobře, děkuji. Řekla jsi mi toho hodně na začátek. Tak k té nemoci samotný se potom dostaneme v průběhu. A nejdřív bych se tě zeptala, jaké bylo tvoje dětství.

B: No, já vlastně, že jsem vyrůstala s tou sestrou, tak jsem měla vždycky pocit, že za ní mám zodpovědnost. Že vlastně musím usilovat o svoji přízeň, o vybudování si svého místa a jednak také o vybudování toho jejího místa a vlastně usilovat i o její přijetí. Moje ségra byla opožděná. Když byla menší, měla psychický problémy, ona málem umřela, měla problémy s vyprazdňováním, když byla menší a já jsem jí vlastně dělala jakože náhradní mámu.

Vždycky jsem měla ten pocit, že jsem se o ní musela starat. Vlastně moje ségra byla vždycky terčem šikany a já jsem byla ta, která jí hledala kamarády, která jí musela zachraňovat. Já jsem se vždycky cítila nechtěná. Jednak i od rodičů, ale i v tom kolektivu. Že jsem si nikdy nepřipadala dost dobrá. Já jsem vlastně vždycky byla takovej malej dospělej. Já jsem vlastně opravdový dětství moc neměla. Já jsem neměla období, kdy bych si hrála. Já jsem vlastně vždycky musela zachraňovat z problémů jednak moji sestru nebo moje rodiče, protože moje rodiče u ostatních dětí neměli dobrou pověst. Oni byli nebo jsou silně obézní, stejně tak jako moje ségra, dvojče, která nyní váží 90 kilo a takhle velkou nadváhu měla vždycky. A já jsem byla vždycky poměrně taky dost oplácaná, vždy teda míň, než ona, ale poměrně značně.

K: A kolik vážíš teď?

B: Já teď vážím 45 kilo. A vlastně přesto jsem si tyhle problémy nějak jako nepřipouštěla. Já jsem nějak nechápala, že by to mohlo být jinak. Že prostě můžu něco změnit. Já jsem si nikdy nepřipadala dost dobrá, ale ani jsem neusilovala o to být třeba lepší, konkrétně třeba štíhlejší, a vždycky jsem žila v tom, že to nedokážu změnit, že jsem na to příliš slabá, neschopná, že prostě nikdy nemůžu obstát. A pak vlastně došlo k zlomu, kdy já jsem nechtěně zhubla

několik kilo na táboře přes prázdniny a dost se mi to zalíbilo. Zjistila jsem to sebevědomí, že to dokážu, že jsem schopná toho docílit a že v tom budu pokračovat.

K: Že je to něco, co ty můžeš ovlivnit?

B: Hmm. A taky důkaz toho, že já jako jediná můžu být za tu rodinu ta jediná dokonalá, jako za nás za všechny.

K: Ty jsi mluvila o tom, že zachraňuješ svoje rodiče, tak to bylo v jakých případech?

B: Moje máma nikdy nechodila do práce, teď taky nechodí, což se setkávalo s nepochopením a oba rodiče jsou silně obézní, což mezi dětmi nebylo moc oblíbený a často se jim smáli. A já jsem měla pocit, že ty rodiče jsou nepochopení a já musím obhájit to jejich místo. Přičemž moje máma byla vždycky citově taková chladná. Moc se nesmála, nebo spíš vůbec.

Nevyjadřovala vůbec svoje emoce, byla dost odtazitá a působila strašně přísným dojmem.

K: Teda vůči tobě i vůči ségře?

B: Jo.

K: Hele a ty když jsi mluvila o obezitě rodičů, oni to taky vnímali jako problém?

B: Já si myslím, že oni to do dneška nevnímají jako problém. Nebo spíš není to pro ně až takový problém na to s tím něco dělat.

K: A říkala jsi, že rodiče nebyli přijímaní dětmi, ale mají vlastně třeba nějaký svoje kamarády?

B: Právě že moc ne.

K: A jak to teda vypadalo v rodině? Mohla bys to nějak shrnout od toho, co ses narodila, kde jste žili, jak se to vyvíjelo, jestli u vás byly nějaký zlomy?

B: My jsme vlastně byly se sestrou z umělého oplodnění a předtím se máma snažila otěhotnět asi celkem desetkrát. Z toho myslím, že asi osmkrát šla na potrat, protože to nedopadlo, takže to bylo velmi náročný. A potom jsme se se sestrou narodily asi o tři měsíce dříve. Takže to narození bylo náročný. Potom ty problémy přibližně do tří let si já nepamatuju. Vnímám to pozitivně, že to bylo hezký, ale potom když jsem si začala vytvářet vlastní identitu, když člověk začal vnímat vlastní já, tak už jsem získávala takovej pokřivenej obraz, kdy vlastně neměla jsem pocit dostatečný lásky, dostatečnýho přijetí. Měla jsem vlastně pocit, že jsem nečistá, špinavá. A tehdy se ve mně začal vytvářet takovej pocit viny, nedostatečnýho přijetí, sebelásky. Nebyla jsem schopná přijímat tu lásku a vlastně postupně jsem získávala pocit, že si jí jako nezasloužím. Nějaký blok, že ani nemá smysl o ní usilovat. Že jí nejsem hodná. To bylo někdy už v tom raným věku kolem tří až čtyř let, kdy já si prostě vybavuju vzpomínky, kdy jsem byla opakovaně kolektivem odmítána, kdy jsem musela opakovaně zachraňovat tu ségru, když se jí smáli. A pak další takovej zlom po tom období školky, když jsme nastoupily

do první třídy, měli jsme to štěstí, že jsme chytly školu, kde byly děti ze sociálně slabších rodin, dcery feťáků, synové narkomanů. Děti se nechtěly učit, neučily se dobře a já jsem uměla někdy už asi kolem tří nebo čtyř let číst a psát. Já jsem byla poměrně taková .. já jsem byla takovej malej dospělej, no. A vlastně v té třídě jsem se setkala s nepochopením a vlastně jsem měla pocit, že musím zapadnout, že musím být jako ostatní, a tak jsem se snažila přizpůsobit. A tam jsem vlastně naplno využila ten můj potenciál. Byla jsem nejlepší ze třídy, měla jsem pořád jedničky. Ale vlastně já jsem je ani mít nechtěla, protože jsem chtěla být jako ostatní. Chtěla jsem mezi ně zapadnout. A moje ségra o to neusilovala, tý to bylo jedno. Ta nezapadla absolutně vůbec. Stala se tam terčem šikany, zesměšňování a ostatní jí tam fyzicky napadali a já jsem vlastně byla ta, která jí chránila. Na mě si nedovolili nikdy. Já jsem jí tam zachraňovala, vybudovala jsem jí tam to její místo a takhle to nějakou dobu šlo. Já jsem měla pocit, že jsem šťastná, jako necítila jsem se dostatečně dobrá, ale nějakým způsobem to fungovalo. S rodiči jsem vycházela, neměla jsem s nimi příliš mnoho konfliktů. Táty jsem se teda vždycky bála. On měl výbuchy vzteku. Bála jsem se ho, ale moc jsem s ním nepřicházela do kontaktu. On chodil pozdě večer z práce. My jsme měly se ségrou kroužky nebo jsem byla ve družině, takže jsme se moc neselekávali. U té mámy jsem lásku hledat nemohla, tam to moc nešlo. Ona byla citově úplně chladná, vzhledem k tomu, že si prožila, náročný dětství. Její mamka byla alkoholička a její táta byl voják, takže tam byla tvrdá disciplína. Její ségra si taky prošla anorexií. Takže máma to taky neměla jednoduchý a naučila se skrývat svoje emoce, potlačovat je. A nedávala je najevo ani nám jako dětem. Takže tam jsem tu lásku hledat nemohla. U táty jo, ale tam to bylo zkomplikovaný tím strachem. On naopak je hodně emotivní, projevuje svoje emoce, ale byla tam ta zábrana toho, že nevím, jak bude reagovat, že ho třeba rozzlobím a třeba dostanu výprask. Byla tam barikáda tohohle strachu a vlastně jsem nevěděla jakým způsobem si k němu tu cestu mám najít. A já jsem nevěděla, kde tu lásku mám hledat. Máma mi chyběla a kamarády jsem moc neměla nebo alespoň ne opravdové, ale spíš jen takové, kterým jsem se snažila zavděčit a před kterými jsem se snažila obstát a zachránit třeba mojí ségru, ale neměla jsem nikoho, komu bych se mohla svěřit nebo u koho hledat nějaký pochopení. A pak vlastně bylo docela nešťastný, že já i tím, že jsem měla patrnou nadváhu, tak mi začala poměrně brzo puberta asi někdy v osmi devíti letech. To bylo, že já jsem se začala vyvíjet. Tak se mi měnilo to tělo a byla jsem někde jinde vývojově než ty ostatní děti a nedokázala jsem se s tím srovnat. Měla jsem v hlavě zmatek a nevěděla jsem sama co se sebou. A pak vlastně došlo k tomu, že se začala sebepoškozovat. Měla jsem v plánu útěk. Plánovala jsem, jak se utopím v jezeře, ale pořád to nedošlo do bodu, kdy bych to dokázala udělat. Jenom, že jsem to v hlavě plánovala.

K: Co ti v tom zabránilo?

B: Asi nějaká ta iniciativa. Já jsem měla právě pocit tý nedostačivosti a měla jsem pocit, že nemůžu vyvinout vlastní iniciativu, že to nedokážu, že nejsem dost dobrá. To mě právě bránilo třeba i v tom zhubnout. To jsem měla pocit, že to nedokážu. Možná i takovej pocit nezodpovědnosti, protože zodpovědnost je něco, co u nás doma chybělo. Čeho se prostě nikdo nedokázal chopit. Co tam prostě viselo ve vzduchu a já jsem měla tendenci to přebírat i za tu mámu a za tu ségru. A ještě k tomuhle období se pojí to, že já jsem měla obsedantně kompulzivní rysy, kdy jsem třeba byla celou dobu ve škole nervózní jenom abych se mohla vrátit domů a vyleštit zrcadla, lustry a třeba šest hodin jsem leštila všechno v bytě a stejně jsem nikdy neměla pocit, že je to dokonalý. Měla jsem potřebu všechno dokonale vyleštit, abych aspoň něco měla pod kontrolou, aby něco v mém životě bylo dokonalý. Taky šlo o to, že u nás doma byl vždycky velkej nepořádek. Jako úplně extrémní, že k nám ani nemohly chodit návštěvy, nikdo. My jsme si nemohly domů se ségrou nikoho pozvat. Protože tam právě byl ten nepořádek. Takže já ať jsem se snažila sebevíc, tak stejně tam nebylo uklizeno. A tomuhletomu období tomu právě předcházelo to, že jsem plánovala ty útěky a pokusy o sebevraždu, ale bylo to jen v myšlenkách, že jsem si s tím hrála. Prostě mi to přišlo takový osvobozující. No, a potom došlo k tomu, že bylo léto a já jsem jela na tábor a neúmyslně jsem tam zhubla asi tři kila a když jsem se vážila, tak jsem z toho měla hroznou radost, že se mi to povedlo. Že jsem měla pocit, že jsem si myslela, že to, co nikdy nedokážu, že se mi to povedlo. Že jsem se aspoň trochu přiblížila ostatním dětem. Že už mám vyšší hodnotu, že už jsem aspoň o trochu štíhlejší.

K: Takže jsi se přiblížila k tomu průměru?

B: To vlastně furt ne, ale aspoň tam byl pocit, že to můžu dokázat. Takže přišlo to rozhodnutí, že v tom budu pokračovat, že je to vlastně něco, co můžu zvládnout sama a pro něco se rozhodnout, protože právě ta zodpovědnost bylo něco, co u nás doma chybělo všem, a já jsem takhle měl aspoň možnost vzít si svojí část. Že já se můžu rozhodovat sám za sebe.

K: A byla to zodpovědnost k čemu nebo vůči čemu?

B: Možná i jak asi zodpovědnost za tu rodinu, já jsem možná cítila tu potřebu, že možná já to dokážu. Jakože: „Vy buďte tlustí, ale já to dokážu“, takže taková touha něco změnit. Potřeba nějakýho zvratu. Obhájit si nějak samu sebe. Už jsem nechtěla být jenom stín tý ségry, ta, co musí zachraňovat ségru. Už jsem chtěla taky něco rozhodovat sama.

K: Takže tu možnost ti dalo to, že jsi zhubla.

B: Začala jsem hubnout, začala jsem se omezovat v sladkých a smažených jídlech a já jsem zhubla v těch deseti letech ze 46 kilo na 30 kilo. Což bylo v tom věku poměrně hodně a já

jsem se to snažila skrývat. Já jsem vlastně rodičům nikdy nepřiznala, že bych měla problém s tím jídlem. Myslím si, že oni si toho všímali, ale spíš si to nechtěli přiznat. A já jsem třeba hrozně podváděla, že jsem si schovávala svačiny, obědy a vlastně přestala jsem jíst úplně. Když vlastně rodiče si začali všimnout, že ztrácím váhu, tak jsem začala chodit na pravidelné kontroly k paní pediatrice a vlastně jí to ani nenapadlo, že bych v tomhle věku mohla mít anorexii. Takže po několika návštěvách, kdy ona mě sledovala asi měsíc, tak jsem zhubla asi o další 4 kila a ta paní pediatřička mě poslala na pediatrii na hospitalizaci, protože se nevědělo, protože se nevědělo, proč hubnu. Nikomu to nedávalo smysl, ale já jsem to věděla. Já už jsem tehdy věděla, že mám anorexii. Já jsem si o tom četla na internetu. Vlastně mě ta představa i uklidňovala. Když jsem si představila, že něco, co prožívám, má jméno a že to prožívá i někdo jiný, tak mi to dávalo smysl.

K: Že v tom nejsi sama.

B: Mě vlastně to i povzbuzovalo tak, že jsem v tom chtěla pokračovat, mě to nedávalo tu stopku „ne, to je špatně“. Já jsem si vlastně říkala a teď jsem dobrá, protože jsem to konečně dokázala. Takže mě naopak to dávalo nějakou další motivaci v tom pokračovat. No, a já jsem začala trpět i depresivními stavy, že jsem neměla asi dostatečně vyživený ten mozek. Nic mě vlastně nezajímalo jiného než jídlo a váha. Stáhla jsem se úplně od okolí. Přestala jsem s kýmkoliv komunikovat. Přestalo mě cokoliv bavit. Vlastně jsem se nedokázala na nic soustředit, než na to jídlo a váhu.

K: A to bylo kolem tvých deseti let?

B: No a já jsem se na tý pediatrii dostala na moji normální váhu, nebo měla jsem asi 2 kila podváhu, tak protože tím, jak jsem nejedla skoro vůbec, tak oni mi tam začali dávat jídlo a já jsem byla hrozně zmatená, nevěděla jsem co, ale měla jsem hroznou potřebu vyhovět a nezklamat ty rodiče, tak jsem prostě začala jíst a jedla jsem všechno, co mi tam dávali. Ale oni tam nebyli absolutně vyškolení, nebyli uzpůsobení na anorexii a já jsem tam přibrala během deseti dnů asi 3 kila, což mě tam vlastně dokrmilo a šla jsem domů. Jenže se mnou tam nikdo nemluvil, jen mi tam diagnostikovali anorexii. Nebo teda řekli, že to asi je anorexie. Ale žádná odborná péče, nic. Takže jsem po těch deseti letech šla domů s tím, že jsem netušila, že se anorexie stane součástí mého života na dalších osm let.

K: Nikdo vám nedal žádnou podporu, nikdo nikomu nic nevysvětlil a nikdo se s nikým o anorexii nebavil?

B: No, rodičům to řekli, že to teda je anorexie, ale mě to neřekli. Se mnou se o tom nikdo nebavil, jen to řekli rodičům a vlastně dostala jsem kontakt na tu psychologku. S tím, že já jsem strašně chtěla dělat něco sama, já jsem si chtěla obhájit sama sebe. Jenže k tý

psycholožce jsem začala chodit s mámou, ale já jsem s mámou o tomhle nikdy nemluvila. Takže jsem tam nedokázala mluvit ani s tou cizí psycholožkou, když jsem o tom nebyla připravená mluvit s mámou.

K: Takže jste měli sezení ty, máma a psycholožka? Ve třech?

B: Jo. A potom ještě od pana doktora z pediatrie, tak jsem dostávala termín návštěvy, kdy jsem musela chodit na kontroly a vzhledem k tomu, že já jsem byla ještě ve vývoji, že jsem rostla, tak on mi vždycky řekl nějakou hmotnost, do které mám přibrat. Já jsem z něj měla úplně šílený strach. On pro mě byl největší autorita. Já jsem to vždycky dokázala dodržet. Já jsem měla ne tu vnitřní motivaci, to vůbec, já jsem to nerozuměla, ale byla tam ta hrozba toho strachu, že chci vyhovět ostatním, že je nechci zklamat. A tak jsem dokázala bez odborné péče přežít čtyři roky, do mých čtrnácti let, kdy jsem zvládla navýšit mou hmotnost o 9-10 kilogramů. Spíš jsem úměrně s tím rostla, ale kvůli tomu, že tam byla hrozba té kontroly, která mi dávala tu hranici. Já si spíš myslím, že to bylo tím, že mladý organismus má obrovskou schopnost regenerace. Já jsem začala znova podvádět s jídlem. Já jsem to nedokázala, to, co mi nastavili v té nemocnici, protože to ani nebyl správný jídelníček, ale spíše přecpávání. To jsem nedokázala dodržet, to vůbec. Já jsem znova začala s tím jídlem podvádět a rodiče o tom nevěděli, ale přesto jsem přibírala a docela se mi to dařilo. Prostě nehubla jsem. Myslím si, že to bylo právě tím, že to tělo má strašně velkou schopnost regenerace, že v tom mládí je to mnohem snazší. Já jsem o tom nemluvila s nikým, nikdo o tom nevěděl. A několikrát se mi třeba stalo, že mamka mi našla schovanou svačinu, ale vždycky se třeba naštvála, ale nic. Nikdo to neřešil. Ale ono to muselo být zjevný, že podvádím. Potom už to bylo zřejmý. No, a mě ta anorexie začala i v ostatních oblastech života, nejenom v jídle. Já jsem se začala soustředit na svůj výkon. Já jsem byla úplně posedlá svou výkonností, svým sebehodnocením. Já jsem se začala neustále hodnotit. Neustále myslet na to, co dělám. Abych to dělala dobře. Abych byla co nejlepší a stala jsem se tím úplně posedlá. Přestalo mě zajímat cokoliv jiného. Přestala jsem cítit jakýkoliv svoje potřeby, ať už hlad, žízeň, únavu. Já jsem přestala i vnímat bolest. Já jsem byla strašně odcizená a jenom posedlá tou svojí výkonností, tím svým sebehodnocením.

K: Co bylo na tom měřítku dobrý? Kdy jsi poznala, že už je to tvoje výkonnost?

B: Já jsem nikdy neměla tu hranici. Já jsem si nikdy nepřipadala dost dobrá. Já jsem se třeba na základce byla schopná učit šest hodin denně ještě mimo školu. Nebo třeba chodit běhat každé den několik kilometrů nebo chodit trénovat. Potom jsem třeba všem dělala různé dárky. Pořád jsem vyráběla různé dárky, abych se těm lidem zavděčila. Potom to došlo tam .. bylo to v osmé třídě, když jsem byla po atletickém závodu, který byl nejlepší v tom mém

životě, tak jsem potom onemocněla chřipkou. A to bylo v období čtvrtletních písemek, kdy já jsem měla před sebou ještě spoustu atletických soutěží a oni mě vybrali na mistrovství.

Účastnila jsem se biologické olympiády, kde jsem se dostala do krajského kola a čekalo mě hodně akcí s tím. Teď jsem chtěl a obstát a já jsem dostala tu chřipku a začala jsem se strašně obviňovat. Já jsem se vinila úplně ze všeho. Já jsem nedokázala vidět vinu nikde jinde než u sebe.

K: Jakože jsi dostala tu chřipku a nemůžeš těm výkonům svým nastaveným dostat?

B: Jo. A měla jsem strašný úzkosti, deprese a nebyla jsem schopná pomalu vyjít z bytu. A začala jsem se strašně moc učit. Říkala jsem si, že až ta chřipka přijde, tak prostě musím jedničku. A ta představa, že bych z těch písemek mohla mít jinou známku než jedničku. Třeba dvojka, ta po mě byla úplně nepředstavitelná. Ta by mě zabila úplně.

K: A bylo to pro tebe ta představa? Nebo když jsi přinesla domů dvojku, tak co se stalo?

B: Ne, jenom pro mě. Ale já už jsem prostě nemohla. Já už jsem měla i tu váhu docela nízkou. Protože to tak šlo asi postupně, jak to tělo bylo už starší, nebylo mi deset, že jo, ale čtrnáct, tak už to prostě nestačilo a nemohla jsem. A když jsem chodila na ty lékařské kontroly, tak jsem se neustále dopíjela. Že jsem třeba vypila dva litry vody a ze začátku to ani máma nevěděla. No a když došlo k tomuhle, tak já jsem si nedokázala představit, že budu nemocná. Že teď mám ležet a nic nedělat. Já jsem byla úplně nastartovaná, že musím běhat, učit se, podávat výkony a mě tohle úplně zlomilo, no. A potom jsem měla čtyřicítky teploty a měla jsem jít na tu biologickou olympiádu, s tím, že jsem tam šla. Já jsem tam sama chtěla jít a nebyl to v tom stavu dobrý nápad. Napsala jsem to hodně špatně, protože jsem se nemohla soustředit kvůli té chřipce. A tím to začalo, ten koloběh neustálého obviňování, kdy jsem nebyla schopná ustát tenhle neúspěch. Já jsem prostě na sebe měla nereálné nároky a nebyla jsem schopná ustát, že jsem selhala. Že jsem neobstála sama před sebou. Tu chřipku jsem měla pořád, nelepšilo se to. Asi i tím, jak ten organismus byl vyčerpaný. No a potom jsem měla jít do školy na ty písemky, jenže já jsem měla úplně strašný úzkosti a nedokázala jsem to ustát, že bych selhala a že jsem neobstála sama před sebou. A nedokázala jsem pomalu vylézt z bytu a jenom jsem se učila a šla jsem na tu jednu písemku do školy. Tu jsem napsala na jedničku jako jediná ze třídy, to byla čeština. Potom mě čekala ještě matika a tu už jsem absolutně nezvládla. To už jsem se chovala fakt divně a rodiče se rozhodli, že mě nechají doma, že prostě nebudu chodit do školy, že tam do konce roku nepůjdu, že se musím dát dohromady.

K: To bylo díky tomu zdravotnímu stavu nebo kvůli matice?

B: Já jsem na tu matiku už nešla. Já jsem nebyla schopná překousnout, že mě něco porazilo, že mě ta nemoc porazila. Já jsem nebyla schopná překousnout, že přes ten strach tam nejsem schopná dojít a tím začalo období naprostý hrůzy. Já jsem byla zavřená doma s mámou, ale já jsem si s mámou vůbec nerozuměla. Já jsem potřebovala nějakou podporu, vědět, že mě má někdo rád. To vůbec nešlo. Ona byla citově chladná a nechala mě v tom. Já jsem prostě utekla do lesa a několikrát jsem na mámu křičela, že se v tom lese zakopu. Že se zabiju. Já jsem jí možná svým způsobem vydírala, protože jsem od ní chtěla nějakou lásku, nějakou podporu. A to, že mě má nechat doma, byl nápad psycholožky, ke které jsem chodila pět let s mámou. Od svých deseti do patnácti let, ale já jsem s mámou neměla důvěrný vztah. My jsme s mámou neměly žádný konflikty, my jsme neměli konflikty doma vůbec. Konflikty bylo něco, kolem čeho se chodilo jako kolem horký kaše. Všichni se tomu absolutně vyhýbali, báli se toho. Možná právě kvůli tomu, že táta nedokázal konflikty zvládat. Tak jako moje máma se bála zodpovědnosti, bála se cokoliv rozhodovat. Stejně tak jako ten táta. Takže nikdo doma nerozhodoval. Všichni se konfliktům úzkostlivě vyhýbali a moje ségra kopírovala chování mámy. Ta se taky stala absolutně citově chladnou, není schopná jakýchkoliv emocí, který já jsem v tu chvíli hrozně potřebovala.

K: A moc jsi je měla a nějakým způsobem jsi je dusila.

A: No, strašně. Potřebovala jsem právě nějakou podporu, jenže ta moje máma to nedokázala a ta psycholožka taky ne. Já jsem nevěděla, co dál. Já jsem měla pocit strašného zklamání, selhání, frustrace, že jsem něco nedokázala. A pak jsem si odžila asi dva měsíce doma zavřená, kdy mě máma ani nepouštěla ven, vůbec nikam. Zakázala mi atletiku a všechny koníčky, že musím ležet a že se z toho musím vyležet. Já jsem nemohla nikam vyjet. Moje ségra jela na vodu s holkama a jezdila na výlety a já jsem nemohla nikam. Nechala mě máma doma zavřenou. Potom teda naštěstí přišly prázdniny, kdy jsem měla zaplacený tábory a měli jsme jet na dovolenou. Takže to už bylo lepší. Jenže já už jsem měla v sobě ten skrytej mechanismus toho, co jsem věděla, že funguje, abych se cítila líp. Takže to, co bylo na chronický úrovni v podobě toho nedostatečného sebehodnocení, tak jsem začala znovu projektovat do toho vědomýho odmítání jídla a bylo to v ještě radikálnější formě než předtím. Ty tábory a soustředění s atletikou mi k tomu dávaly naprostou volnost. Tam jsem měla tu příležitost něco si dělat po svém, něco si rozhodovat. Hodně jsem hubla to léto a bylo jsem spokojená. V tu chvíli jsem byla spokojená. Měla jsem pocit, že mám aspoň něco pod kontrolou, aspoň něco si můžu rozhodovat po svém. A to už bylo v tom létě tak, že rodiče mě pustili na atletický soustředění a říkali mi, že tam musím jíst, ale už jsme obě strany věděli, že tam jíst nebudu. A pak došlo k tomu, že jsem na tom soustředění zhubla další tři kila a už

jsem vážila hrozně málo. Takže jsem vážila nějakých 35 kilo. Já jsem přijela z toho soustředění a teď jsem měla před sebou večeři a já jsem si jí chtěla odnést do pokoje, jako vždycky, protože já jsem je tam schovávala ty večeře. Já jsem je tam nejedla. Jenže to už mi rodiče nedovolili, a to už byl pro mě hrozný náraz, protože jsme obě strany věděli, co to je. A já jsem to nedokázala sníst a hrozně jsem se tam rozbřečela, rozklepala, ale nakonec jsem to snědla. Potom jsem nemohla spát, nemohla jsem usnout, neustále jsem se ošívávala a pak jsem přišla za rodičema, už bylo pozdě, a všechno jsem jim to řekla. Všechny ty emoce, všechno, co cítím a že je mi špatně a potřebuju pomoc. Že to nedokážu a mám pocit, že mě nikdo nemá rád a že jsem do toho hrozně zamotaná a že už je mi i fyzicky špatně. A dostala jsem od nich neskutečnou podporu.

K: To muselo být hrozně odvážný.

B: Že jsou při mně, že mi věří. Až po těch pěti letech jsme spolu o tom otevřeně mluvili. Až po pěti letech jsme otevřeně řekli slovo anorexie. Mluvili jsme o tom, že jsou to nějaký problémy s jídlem a já až po těch pěti letech jsem se rozhodla uzdravit se.

K: Až když to viděla máma a táta?

B: Jo, tehdy jsem se rozhodla, že půjdu na hospitalizaci. To bylo jasné. Já jsem věděla, že to nezvládnu. Já jsem nebyla schopná sníst skoro nic a věděla jsem, že to nedokážu, ale měla jsem tu hroznou podporu. V té době jsem si docela dobře rozuměla se ségrou. Nebylo to tak špatný jako teď. Teď je to hodně špatný. A tak jsem se rozhodla pro tu hospitalizaci, a i ta doktorka mě tam poslala. No, a byla jsem tři měsíce v Motole na psychiatrické klinice, kde jsem přibrala 10 kilo, ale svým způsobem jsem se potom vrátila z té kliniky v horším stavu, než jsem tam přišla.

K: Jak to myslíš?

B: No, měla jsem v té hlavě hrozný zmatek a nějakým způsobem jsem se přestala v rodině cítit dobře. Nějakým způsobem tam přestalo být bezpečno. A ségra na mě byla hrozně naštvaná, já ani nevím proč, ale najednou byl ten vztah úplně zpřetrhaný. V mámě jsem tu oporu necítila, ta byla absolutně citově chladná. A měla jsem pocit, že mi všechno ujíždí pod nohama a že mě nikdo vůbec nechápe. Já jsem měla v sobě strašný zmatek. Neměla jsem žádnou jistotu a teď jsem se vrátila domů a tam byl úplně strašnej nepořádek, všude i bobky po morčatech, odpadky všude možně. Já mám pokoj se ségrou. Já jsem potřeboval nějakou jistotu, ale měla jsem pocit, že v té rodině jí nenajdu. Že tam není a že jsem je hrozně zklamala. Já jsem začala dostávat takový hrozný záchvaty, kdy jsem se klepala a křičela jsem. Asi jsem chtěla hodně pozornost, ale máma mi ji nedokázala dát. Tím jsem si i hrozně odcizila od sebe tu ségru a začala mne úplně nenávidět. Přestala se mnou mluvit. Přestala se

mnou chtít kamkoliv chodit, prostě styděla se za mne. Nechtěla se mnou cokoliv mít, styděla se za mne ve škole. A to, že jsem jí vždycky zachraňovala a snažila se jí hájit, tak to bylo úplně k ničemu.

K: Z jakýho to bylo důvodu? Žárlila na tebe?

B: Já si myslím, že asi jo. To bylo z toho důvodu, že se to najednou začalo řešit a ona kopírovala po mámě ten vzorec, že cokoliv řešit je špatný, že konflikty se mají obcházet a všechno jen zasunovat a nic neřešit. A tím, že se moje anorexie začala řešit, a ona věděla, že nejím, že jsem na tom špatně, ale nějakým způsobem to šlo a nemuselo se cokoliv řešit, tak to pro ni bylo pohodlný. Takže když se začala řešit tadyta závažná věc, tak to pro ni představovalo určitej diskomfort.

K: Že to bylo něco, co dříve neznala?

B: Já si myslím, že pro ni bylo nepříjemný ten způsob řešení, že by se mělo něco měnit. Že by se měla i ta rodina měnit. **Protože anorexie je vlastně vztahová nemoc. Pochází to z tý rodiny.** Hodně závisí na vztazích v rodinách a to, že by i ta naše rodina měla změnit určitý vzorec chování, tak to pro ni bylo nepředstavitelný. A už jenom to, že se o tom začalo mluvit, že se to začalo řešit, tak to pro ni bylo hodně nepříjemný. Začala na mě být hrozně hnusná, začala mi nadávat. Ponižovat mě. Řekla mi, že kvůli mne přišla o všechny kamarády. Začala mi dělat hrozný naschvály. A ta máma mě vůbec nepodpořila. Nechala mě při tom. A já jsem se v tý rodině přestala cítit bezpečně. A teď se dostávám k tomu, co dělal táta. Táta byl jako jedinej z tý rodiny hrozně emotivní a myslím si, že to také celé nesl dost špatně, ale měl v sobě určitou agresi, kterou nedokázal ovládat. Právě, když já jsem měla doma ty emoční výlevy, tak on na mě začal bejt zlej nebo mě začal různě kroutit rukama. Prostě celou dobu se mi i snažil pomáhat, že si se mnou i povídal a vozil mne na výlety a snažil se mít ke mně blízko, ale takhle mě vlastně i zraňoval, že prostě začal vyvíjet nějaký násilí.

K: Tohle se dělo v afektech? Nebylo to obvyklý chování, ale když se dostal do emočního afektu, tak se tohle stalo?

B: No, a já jsem se začala hrozně bát. Já jsem necítila nikde to bezpečí. Já jsem se hrozně bála a necítila jsem nikde tu lásku a měla jsem pocit, že je to všechno moje vina. Že jsem celou tu rodinu zničila. Že to, na čem mi záleželo a já jsem měla pocit, že to můžu změnit, tak že už to změnit nemůžu. Nevěděla jsem, kde najít tu podporu.

K: Co to bylo, to, co jsi chtěla změnit?

B: To, aby mne měli rádi. Abych cítila, že mne mají rádi. Protože od mámy jsem to nikdy necítila. Ta fungovala prostě jako stroj, ona se ani nesmála, nic. Žádný emoce, vůbec. A potom, když jsem si lásku nějakým způsobem vynucovala, tak mne za to otec bil. Já jsem

nevěděla už co dělat. Byla jsem hodně zoufalá, ale potom mi poměrně dost pomohlo to, že jsem se dostala na školu, kam jsem chtěla.

K: To je ten gympl?

B: Jo, to je ten přírodovědnej gympl. Osamostatnila jsem se od tý ségry. Už jsem nemusela řešit ségru.

K: Ségra chodila na jinou školu?

B: Jo. A měla jsem i pocit, že si můžu něco dělat po svém. Že si třeba to jídlo můžu kontrolovat sama a můžu si ty věci víc řídit. To mi na určitou dobu pomohlo. Nicméně ty vztahy doma se vůbec nelepšily a já jsem měla pocit bezpečnýho zázemí jenom ve škole. A u nás doma docházelo neustále ke střetům, kdy máma odmítala cokoli řešit a ségra jí kopírovala a táta měl emoční afekty. A já jsem se začala i sebepoškozovat z toho, že jsem měla pocit, že nejsem dost dobrá, že se musím neustále obviňovat a trestat. A to mě přepadává doted'. Já mám v myšlenkách stále sebe trestání se a sebeobviňování se. No, a takhle se to stupňovalo a já jsem to kompenzovala tou výkonností, že jsem se snažila být ve všem nejlepší a pořád něco dělat, abych získala ten kousek vlastní hodnoty, že něco dokážu. A já jsem začala strašně moc trénovat a strašně moc se učit. A dokázala jsem o trochu víc jíst, a strašně mi to pomohlo v tom vztahu k jídlu, ta škola, že jsem si to mohla vyřídit nějak sama.

K: Znamená to, že když jsi trénovala víc tu atletiku, tak jsi se potom tolik nesoustředila na to jídlo?

B: No, to bylo spíš, co se týče toho výkonu. Já jsem atletiku neměla jako prostředek k hubnutí, ale jako prostředek k tomu, abych si připadala dost dobrá, abych měla výsledky. No, ale docházelo tam k tomu, že čím dál víc jsem měla pocit, že už nejsem jako člověk. Přestala jsem mít jakýkoliv emoce, cítila jsem se jako stroj a strašně moc jsem toužila po tý lásce. Já jsem tu lásku chtěla, ale taky jsem se jí už tak trochu bála. Strašně moc jsem se bála těch emocí z toho důvodu, že bych je nedokázala unést. Protože doma jsem je bezpečně projevovat nemohla, už jsem se bála i třeba brečet, protože jsem se bála, že mě táta zmlátí, protože si bude myslet, že to nedokážu ustát. Několikrát přijela i policie, protože u nás doma byl hroznej křik hysterickéj, ale máma jim nic neřekla. Prostě mlčela a nechala to na mně. Já jsem to nemohla nikdy říct, já bych nedokázala nikdy říct, že mi táta ubližoval, protože jsem si říkala, že je to moje vina, že za to můžu já. Tím, jak se nedokážu chovat. Já jsem se potom dokázala hrozně kontrolovat, třeba na veřejnosti nebo všude jinde. Já jsem měla obrovskou sebe disciplínu, ale doma jsem se udržet nedokázala. Pak to byl pocit frustrace, že už takhle dál nemůžu, že potřebuju pomoc. Že potřebuju přijetí tý rodiny, který jsem necítila. V tom mým životě na ty emoce nebylo místo. Nebyl na ně vůbec prostor. Já jsem žila za takovou

oponou, já jsem byla strašně vzdálená všemu. V mém životě asi existoval jenom pocit vlastního sebehodnocení. Ale jedla jsem hodně. Jedla jsem třeba více než moji rodiče. Chodila jsem nakupovat, takže jsem si to mohla řídit trochu sama. Spíš byl právě problém s tou emocionalitou obrovské. Já jsem se strašně snažila, strašně jsem chtěla, ale nějak to nešlo. To jsem byla už pět let na antidepresivech, ale nedokázala jsem najít žádný účinný léky, který by mi nějakým způsobem pomohly. Ani si do teď nemyslím, že něco takového existuje.

K: Co ti na sebehodnotě přidávalo?

B: Právě že nic. Já jsem nedokázala nic najít.

K: Neviděla jsi žádný pokrok?

B: No, jen ta výkonnost, ale vždycky jen na chvíli. Nikdy jsem jí neměla dostatek. No a takhle jsem zvládla dokončit prvák, kdy v tý škole nic moc nevěděli, co se děje. A potom o prázdninách jsem byla s tou mojí rodinou a můj stav se začal hrozně zhoršovat. Já jsem se začala ještě více sebepoškozovat, projevovat větší afekty a začala jsem strašně hubnout. Já jsem hubla už od tý nemocnice a nikdo nevěděl reálně proč, protože já jsem jedla hodně. Já jsem měla ten příjem dostatečný a nikdo mi z doktorů nevěřil. To byl ten problém, že jsem chodila na ty kontroly, ale nikdo mi nevěřil, co sním, ale já jsem to reálně snědla. A měla jsem pocit, že mě ta rodina nesnáší, že mě absolutně odkopli a že jsem pro ně nic, že jsem je hrozně zklamala tím vším. A že je jim jedno, že jsem nejlepší v oddíle v atletice, ve třídě. To jim bylo jedno. Já jsem měla pocit, že jsem je jako dcera hrozně zklamala.

K: Čím konkrétně jsi je zklamala?

B: Tím, že jsem se z toho nedokázala vyhrabat. No, a potom ty prázdniny v prváku byly opravdu noční můrou. Táta na mě začal být víc ošklivej a nadávat mi. Já jsem to nedokázala emočně ustát. Já kdykoliv jsem byla mimo domov, tak jsem působila možná dokonalým dojmem, ale doma jsem to prostě nedokázala. Doma jsem cítila, že mě nesnášejí a nepochopení. Já jsem z toho strašně hubla. Potom to vlastně došlo k tomu, že jsem se dostala na podváhu kolem 35 kilo, ale předtím v těch čtrnácti, když jsem měla tuhle váhu, tak k tomu vedlo to, že jsem vůbec nejela. Skoro vůbec. A teď to bylo naopak, že jsem jedla strašně hodně. Ale to tělo bylo asi za ta léta natolik vyčerpáno tím neustálým trénováním, učením a tím stresem doma, kdy jsem nevěděla, co přijde. Nevěděla jsem, kdy táta vybuchne. Kdy máma na mne začne řvát, kdy mě ségra začne urážet. Já už jsem vůbec nemluvila, už jsem se vůbec necítila ani jako člověk. Já jsem potom sama začala uvažovat, že musím přestat trénovat, že už mi jde o život. Tak jsem uznala, že už to nedokážu zvládnout. Přestala jsem teda trénovat a bylo mi už fyzicky špatně. Začala jsem kolabovat a omdlívat a měla jsem

pocit, že mi vypíná mozek, že už prostě nedokážu normálně myslet a začala jsem se i přejídat, že jsem dokázala najednou sníst třeba deset jogurtů, šest sedm banánů, pět rohlíků, zapít to mlékem, protože jsem cítila, že mi to tělo umírá. Prostě, že fakt asi umřu.

K: Bála jsi se sama o sebe?

B: Jo, to jsem se začala opravdu bát. To bylo, že už jsem byla strašně daleko. Já už jsem byla úplně mimo tu mysl. Už jsem se necítila jako člověk, jako lidská bytost, to vůbec ne. No, a pak přišla škola a já jsem si myslela, že tu školu nějak zvládnou. Že budu muset studovat.

Takže pokračovalo to přejídání, ale taky pokračovalo to, že mi táta ubližoval. No, a i přes to, že jsem přibírala, tak jsem nedokázala více přibrat. Já jsem jedla třeba třikrát tolik než moji rodiče nebo než normální člověk, ale stejně jsem absolutně nepřibírala. Spíš jsem dokázala tu váhu udržet, abych nehubla, ale nepřibírala jsem. Strašně jsem se snažila. Investovala jsem veškerou energii, abych si ten život nějakým způsobem zachránila, ale začalo mi být pořád špatně. Třásl se mi ruce, nohy, mdloby, halucinace. Bylo mi strašně moc špatně. Nakonec jsem se sama rozhodla pro dobrovolnou hospitalizaci.

K: To jsi odvážná.

B: Potom, když jsem přišla na hospitalizaci, tak ty chyby, co dělám a nevím o nich, tak už tam dělat nebudu pod odborným vedením. Jako třeba v tom Motole. No, a oni mi tam začali dávat pravidelný příjem, který byl nějakým způsobem koncipovaný na to, aby člověk přibíral. Jenže já jsem byla zvyklá na to se přejídat, takže jsem z toho ještě hubla. To moje tělo bylo natolik vyčerpaný, že tu potravu nedokázalo zpracovat. Takže já jsem ležela dva měsíce na jipce, kdy do mě teklo jídlo horem, dolem, umělá výživa, ale já jsem nebyla schopná přibrat jediný deko. Jeden večer mi bylo natolik špatně, že jsem i viděla ten černý tunel. Už jsem viděla i to světlo, ale byla ve mně nějaká na touha žít, že to dokážu. Trvalo to strašně dlouho, než jsem přibrala první kilo, a nakonec jsem tam byla skoro půl roku a podařilo se mi přibrat. Ro se podařilo, ale co se nepodařilo, tak to bylo nějakým způsobem změnit ty vztahy v rodině, protože takovou vidinu jsem měla jenom já a ostatní stagnovali. Takže když za mnou chodili jednotlivě na návštěvu, tak to bylo v pořádku, ale jakmile jsme měli fungovat jako celek, tak to bylo špatný. Třeba ségra tam za mnou nebyla ani jednou. To mě hrozně mrzelo. Ta se absolutně ode mne odcizila, ta tam za mnou nechodila, nevolala mi, nic. A když jsem chodila domů na propustky, tak na mne byla pořád našťvaná, hnusná. Já jsem si furt myslela, že já dělám něco špatně. Že třeba mě tam vyléčí, že se to změní. Že jakmile mne vypustí, tak to bude všechno dobrý v té rodině. To jsem si myslela, že to zlo jsem já. Že je to ve mně ta nemoc a že přijdu nová a že to bude všechno dobrý. A v té nemocnici já jsem psala do deníku, jak mi táta ubližoval, a on jednou tam ten deník našel. A on si to přečetl. Jemu to bylo hrozně

líto a říkal, že už to nikdy neudělá, že už k tomu nikdy nedojde, že ho to strašně mrzí. Já jsem to pořád nevnímala jako problém, já jsem si myslela, že si to, jak je na mne ošklivej, že si to zasloužím. Že si zasloužím být trestaná. Takže jsem to nevnímala nijak špatně a řekla jsem mu, že to chápu. Takže po půl roce jsem byla natěšená domů, že je to za mnou a že se vrátím a bude to všechno dobrý. Ale ta rodinná atmosféra nebyla lepší vůbec. Já jsem si myslela, že ta chyba je ve mně nebo i myslím, že já můžu za tu atmosféru v rodině, že je to kvůli mně špatný. Nějakým způsobem to asi tak měsíc šlo, že to bylo docela dobrý. Já jsem teda necítila jakýkoliv emoce. Já jsem se jich asi i bála a v tý rodině jsem se necítila bezpečně. Nechtěla jsem je tam projevovat. A pak vlastně došlo k tomu, že ten táta na mě byl zlej. I to teď bylo tak, že si toho všimli lidi na ulici, zavolali policii, přijela policie a já jsem jim nebyla schopná nic říct, co se stalo. Ségra se vrátila z tréninku a první co bylo, tak seřvala mne, že tam jsou policajti a co jsem zase udělala, že jsem hrozná a že se mnou žít nebude. Ta policie zavolala sociálku. No, a potom jsem to řekla i ve škole, protože jsem se necítila vůbec bezpečně. A bála jsem se, že mi táta doopravdy něco udělá. Tak jsem to řekla a vlastně jsem šla proti svému tátovi, ale zároveň jsem se asi poprvý rozhodla bojovat za sebe, že jsem se rozhodla, že už si nenechám ubližovat. No, a potom, co jsem to řekla v tý škole a dozvěděla se to i sociálka, tak se táta rozhodl vyhledat odbornou pomoc. Rozhodl se, že to bude řešit s paní psycholožkou a je mu to hrozně líto a chce to změnit. Ale bohužel ty vztahy už jsou natolik zpretrhaný, ta důvěra je hrozně tenká. V tý rodině už ta důvěra není. Já si myslím, že tam už tu důvěru nenajdu. Pokud chci hledat nějakou sebejistotu a sebelásku, tak v tý rodině jí nenajdu. Takže když se máma snažila ségře vysvětlit, co ten táta dělal a že to nebylo v pořádku, tak ta ségra, kterou jsem já v dětství zachraňovala, tak prostě mi řekla, že se mnou to jinak nejde, že mě se prostě musí bejt zlej. Že si nic jinýho nezasloužím. Tohle mi řekla. A moje máma na to neřekla vůbec nic, bylo jí to jedno. (pláče)

K: (vyjadřuje podporu)

B: Mne to vlastně všechno hrozně mrzí, já mám pocit, že za to všechno můžu já. Že jsem ty vztahy v rodině úplně zničila. Já jsem to takhle nikdy nechtěla.

K: (podporuje, zbavuje respondentku zodpovědnosti za vztahy v rodině)

B: Já mám teď pocit, že jsem tomu tátovi zničila život, že kvůli mně má problémy se sociálkou, že kvůli mně to ví ve škole. Že si teď ve škole myslí, že je můj táta tyran. Že jsem ho prostě dohnala k takovýmhe věcem.

K: (ujišťuje respondentku, že udělala správně, odděluje zodpovědnost za chování každého člena v rodině, podporuje potřebu ochránit sama sebe)

K: Jak je to v rodině v současnosti? Pociťuješ nějakou změnu, když táta chodí k psycholožce?

B: Já u něj žádnou změnu nevidím. Já nejsem schopná posoudit, že to dělal špatně. Mně přijde, že já jsem to dělala špatně. Že ta chyba u mne. (pláče)

K: (ujišťuje, podporuje)

B: Já si myslím, že jsem těma máma afektama vyvolala ty jeho afekty.

K: (podporuje, zbavuje zodpovědnosti za tátovo chování)

B: Prostě ta moje nemoc dohnala tu rodinu až sem. Prostě jí úplně zničila. (pláče)

K: Vnímáš tu nemoc jako něco, co je zátěž pro celou rodinu, nejenom pro tebe?

B: Jo. Prostě je to nemoc celý rodiny. Ségra se mnou vůbec nemluví. Máma se všeho straní, je úplně citově chladná a nic nedělá. Táta je teď hrozně bezradnej, protože je mu to všechno líto.

K: (vyjadřuje naději na změnu)

B: Mne vlastně hrozně trápí ten můj pocit viny, že já za všechno můžu.

K: (podporuje k terapeutické práci na sobě, legitimizuje pocity)

K: Ta tvoje poslední hospitalizace proběhla na půl roku, že jo. Cítila jsi tam nějakou změnu?

B: To určitě. Já jsem se tam cítila v bezpečí. Já jsem neměla pocit, že mě tam může někdo ohrozit. V té rodině jsem bezpečí necítila, ale tam ano. Tam jsem se cítila dobře právě. A potom asi ten měsíc doma taky, ale potom se to zase vrátilo, protože táta udělal to, co udělal.

K: (vyjadřuje podporu sebe ochraňujícího jednání)

K: Jak o té anorexii doma rodiče mluvili? Mluvili o tom problému?

B: Teď už se o tom mluví hodně, no. Teď už to prostě postihlo celou tu rodinu.

K: A myslíš si, že je to dobře, že se o tom mluví nebo je to naopak špatně nebo se nic nezměnilo?

B: Nic se nezměnilo, protože tam je ten postoj, že máma a ségra nic měnit nechtějí.

K: Ale táta už něco mění. (vyjadřuje naději na změnu)

B: Já mám hlavně špatnej pocit z toho, že jsem to já sama nedokázala zvládnout, že jsem nedokázala ty svoje emoce nějak zvládnout. Že prostě jsem se asi měla víc snažit.

K: (vyjadřuje podporu, zrcadlí snažení respondentky)

B: A proč se mi to nepovedlo?

K: (podporuje snahu klientky)

B: Já teď s jídlem nemám vůbec problém, ale **mám problém s tím sebehodnocením a myslím si, že v tom je ta nemoc. Že je to prostě závislost na svém pocitu sebehodnocení a sebe trestání.**

K: Říkáš to velmi správně.

B: I když se člověk nepoškozuje vědomě, tak se poškozuje tím svým seabemrskáním a sebe obviňováním, to je taky vlastně seabepoškozování.

K: A navrhovala jsi někdy mámě, že byste spolu šly na nějakou terapii?

B: No, my jsme chodili jako rodina na rodinnou terapii. Jenže to bylo úplně na nic, protože ta máma a ségra stagnovaly.

K: A teď máš někoho, ke komu chodíš pravidelně?

B: (kývá jako souhlas)

K: A to ti pomáhá? Jak to hodnotíš?

B: Asi jo.

K: Vidiš nějakou změnu od toho, jak to bylo na začátku a jak je to teď?

B: No, je to spíš někde jinde. Na začátku jsem měla velký problém s tím jídlem a teď je to, že mám problém se vztahy v rodině. Já si myslím, že to **jídlo je vždycky jenom takovej zástupnej problém. Že to není primárně o tom jídle, že je v tom vždycky něco víc.**

K: (oceňuje náhled na nemoc jako nemoc systému)

K: Co bys řekla, že ti rodiče dali dobrého? Čeho ty si ceníš na rodičích?

B: Smyslu pro humor.

K: (nabízí humor jako řešení problému)

K: Jaký mají rodiče vztah mezi sebou?

B: Oni spíš žijí vedle sebe. A teď jak se tohle stalo, tak máma ses rozhodla, že s ním žít nechce. Takže zatím žijou spolu, ale máma s ním žít nechce, ale zatím nemá kam jít, protože nepracuje a nemá peníze. Je na něm absolutně závislá.

K: A z jakýho důvodu máma nepracovala?

B: Já právě moc nevím. Oni tam jsou spíš nějaký záminky, aby mohla více času trávit s náma a říká, že ji nemohli vzít po mateřský. Ale myslím si, že adekvátní důvod k tomu nemá. Spíš nějaká její pasivita. Ona je obecně ke všemu hrozně pasivní.

K: A co má máma za školu?

B: Ona je zdravotní sestra přes výživu. Což teda se úplně míjí s účinkem. To je takovej paradox. (smích)

K: Dalo by se říct jakou roli ty hraješ v jejich vztahu?

B: No, já mám právě pocit, že jsem jim ten vztah úplně zničila.

K: (dává náhled na vztah rodičů)

K: U koho jsi třeba hledala podporu? Ty jsi říkala, že v rodině to nešlo. Mělas někoho jiného?

B: Mně třeba hodně pomáhala paní učitelka na základce.

K: Jak to máš s rodiči teď? Komu víc důvěřuješ?

B: Asi paradoxně tomu tátovi, i přes to co mi udělal.

K: Jak se často vídáš s rodiči? Vy spolu žijete v jedné domácnosti, že jo. Takže každý den?

B: Jo.

K: Máte nějakou společnou aktivitu?

B: Moc ne.

K: Jak vypadá vaše společné typické odpoledne třeba o víkendu?

B: No, většinou táta je zalezlej v ložnici u počítače a máma se dívají pořád na televizi.

K: Takže každý si děláte svoji aktivitu.

B: No, většinou ta ségra je většinou v obýváku u televize. Má kolem sebe takový hradby a prostě čumí na tu televizi a ať ji všichni nechají být.

K: Když se vrátím k té anorexii, tak co pro tebe anorexie znamená?.. Co ti vlastně ta anorexie dává a co ti bere?

B: Mně anorexie dala určitou sebereflexi. A co mi bere? Bere mi vlastně radost ze života, bere mi to možnost vidět to hezké. Bere mi to, aby mi záleželo na jiných věcech než na vlastním pocitu sebehodnocení.

K: Dalo by se třeba několika slovy říci, jaký je život s anorexií?

B: Jako za černobílou oponou.

K: Dá se to nějak rozvést?

B: Člověk s anorexií vidí svět hrozně černobíle. Nevidí žádné jiné barvy. Všechno je dobré nebo úplně špatné, ale nic mezi tím. Ty názory jsou hrozně vyhraněné. Za oponou právě kvůli tomu, že si přijde naprosto vzdálený. Že si nepřijde ani jako mezi lidmi. Přijde si vzdálený všemu a všem.

K: Změnilo se něco ve vaší rodině, když to opravdu někdo vyslovil, že je to diagnóza, onemocnění?

B: Já jsem měla pocit té opory.

K: Co si myslíš, že ta anorexie vám jako rodině vzala? Co díky ní nebylo možné?

B: Asi prožít normální dospívání.

K: Jak si představuješ normální dospívání?

B: Třeba mít kluka, chodit s kamarády ven, smát se, bavit se.

K: Jak to máš teď s klukama a kamarádama?

B: Já jsem nikdy neměla kluka.

K: A jak tam figuruje ta anorexie?

B: Já si myslím, že by mě nikdo nechtěl.

K: Takže kvůli tomu nízkému sebehodnocení?

B: Hmm.

K: Co se ti už povedlo v boji proti anorexii?

B: Asi to, aby mi jídlo nedělalo problém, abych neřešila tu svoji váhu.

K: Takže v současné době váhu neřešíš? A potraviny si nějak vybíráš nebo jíš cokoli?

B: Jím cokoli.

K: Jak to máš s jídelníčkem?

B: Stabilně.

K: Jak jste to vlastně měli doma s jídlem? Jedli jste pohromadě?

B: No, u nás právě vzhledem k té obezitě, tak je jídlo u nás docela velký problém. Takže se válí všude možně. Ségra tam neustále sedí, jí bonbóny a čumí do tabletu nebo do mobilu. To samý máma. Takže vlastně já v sobě zkouším vzít to odhodlání jíst pravidelně, když tam nemám ten vzor, no.

K: Co bys teda od rodičů potřebovala nebo v minulosti jsi potřebovala? S čím jsi potřebovala pomoci?

B: Já jsem potřebovala, aby mi máma dávala nějakým způsobem najevo svoje emoce, aby mi dávala najevo, že mne má ráda. A od táty? To je těžký. A od táty asi aby se mne nesnažil změnit.

K: Cítíš se teď dospělá?

B: Já se vlastně cítím v určitým duševním směru hrozně stará, ale co se týče mojí emocionality, tak si přijdu jako malý dítě. Tam jsem asi musela přeskočit nějaká vývojová období. Já jsem vždycky byla ten malý dospělý, co se stará o ségru a teď se asi k tomu musím nějak vracet.

K: Jak se vůbec pozná, že je člověk dospělý?

B: To je hrozně těžká otázka. Já si myslím, že pro každého to může znamenat něco jiného. Ale asi to, že si člověk může vzít tu vlastní zodpovědnost a nemusí na sebe přebírat tu zodpovědnost ostatních, ať si ji mohou vzít sami.

K: Co si myslíš, že dospělý člověk potřebuje od rodičů?

B: Určitě tu podporu a nějaké porozumění.

K: Co potřebuje dítě od rodičů v dětství?

B: Určitě vědět, že ho mají rádi.

K: Tak dobře. To je konec a já ti moc děkuji.

1.3 Přepis rozhovoru s Claudíí

K: Tak jo, můžeš se mi na začátek trochu představit? Něco mi o sobě říct? Kolik ti je? Kde bydlíš nebo tedy s kým bydlíš? Co teď děláš a jestli máš nějaké sourozence?

C: Tak já jsem Claudie. Mám dvě starší ségry. Přes týden pobývám v Bxxx, jinak teda tady u nás na vesnici. V Bxxx bydlím s přítelem a máme spolu psa. Studuju univerzitu, obor výchova ke zdraví, takže tam mám nějaké masáže a právě výživu.

K: Wow, to může být zajímavý.

C: (úsměv)

K: A jak dlouho jste spolu s přítelem?

C: Tři roky.

K: A jak dlouho spolu bydlíte?

C: Dva roky.

K: A on taky studuje v té Bxxx?

C: Jojo.

K. Dobře. Zkus mi, prosím, říct něco o tvém dětství. Jaké bylo? Kdo tě vychovával? A jakou na něj máš vzpomínku?

C: No, tak asi spíš .. myslím si, že velkej vliv na mne má taťka, s ním mám asi největší vztah dodneška. Je to taková stará škola, takže to bylo takový to „Dokavad' to nesníš, tak tady budeš sedět“ a teď v tuhle tu chvíli já nejím maso asi šest let, pět let možná, tak to taky hodně dlouho špatně zkousával. Já nevím, tetování špatně zkousává. Ale ne, že by byl nějaký ostřej, to ne. Nikdy mne asi ani neuhodil. Ale měla jsem z něj respekt, to jo. Prostě se podíval a já už jsem věděla, že je něco špatně.

K: Jak to vypadalo ve vaší rodině v průběhu času? Když se podíváš na to, když jste byli malí, tak objevily se tam nějaký problémy nebo nějaký události, který pro tebe byly významný?

C: Ty jo, to vůbec nevím. Ve dvou letech jsme se přestěhovali sem, takže vím, že naši se spíš starali o barák. Mám starší ségru asi o deset let, ta se o mě hodně starala. Druhá ta ségra, ta byla taková rebelka. Ta hodně chodila v černom, takový ty linky a ostny.

K: A ta je taky starší?

C: Jo, o šest. Ale ty jo, úplně .. (rozmýšlí). Nevím. Myslím si, že když jsem byla mladší tak se naši taky hádali. Teď o tom nevím vůbec, myslím, že se nehádaj. Ale jinak jako.. no, nevím.

K: Proč si myslíš, že se hádali? Na co si ty pamatuješ?

C: No, to já si nepamatuju.

K: V pořádku. Jací byli teda tvoji rodiče? Ty jsi mluvila už o tatškovi, že je tak jako přísněj, že z něj máš respekt.

C: No, na jednu stranu přísněj a na druhou stranu zas ne. (smích)

K: (smích) Jakože, když je po jeho, tak je strašně v pohodě. Takže jsem trávila většinu času s ním, protože má vztah k přírodě, já taky. Takže jsme spolu chodili hodně na procházky, starat se o zvířata. Pak mi vlastně pořídil koně, takže víceméně ten čas u koní jsme trávili spolu. To mi bylo deset let, takže jsem to úplně nemohla mít všechno ve svý režii. Takže mi hodně pomáhal s těma koňma. Jezdil se mnou na závody. Když jsem šla na trénink tady tři kilometry do vedlejší vesnice, tak chodil se mnou pěšky, abych nechodila sama.

K: Takže to byla vaše společná aktivita?

C: Jo. A mamka? U tý jsem měla pocit, že si spíš rozumí s těma staršíma sestrama, ale možná to bylo právě tím, že jsem byla více fixovanější na tatšku. Ale třeba dneska, nebo když jsem měla nějaký ty problémy (myšleno anorexie), tak jsem se spíš obracela na mamku, protože tatška to moc nechtěl řešit. Takže to jsme pak spíš řešily s mamkou no.

K: A jakou jste měli s mamkou společnou aktivitu? Byla nějaká?

C: No, to asi ne.

K: Jestli třeba v dětství? Byla nějaká?

C: Nene, nebo teda přijela se podívat na závody, ale ona mi přijde, že moc toho nedělá.

K: Kdo pro tebe byl teda nejdůležitější v dětství? Nejdůležitější osobou?

C: Tatška určitě.

K: A je to tak, že za tatškou jsi chodila nejvíc i když jsi měla nějaké potíže nebo tam se jednalo ještě o někoho jinýho?

C: Ty jo, tak to zase asi spíš s tou mamkou. No já bych řekla, že je to zamotaný, ale když byl nějaký problém, tak jsem šla spíš za mámou.

K: A čím si to tak vysvětluješ, že pro tebe byl nejdůležitější tatška, ale chodila jsi s problémy za mamkou? Bylo to jednodušší jít za mámou .. jako ženou?

C: Jo, to určitě, třeba kluky, nebo tak, tak to vůbec se mnou tatška nechtěl řešit. Nikdy v životě. I když jsem se třeba před pěti lety rozešla s tím prvním klukem, tak se pak jenom zeptal „Takže vy už se nekamarádíte?“, ale vůbec to nechtěl řešit prostě.

K: A mamka to byla ochotná rozebírat?

C: Jo, jo.

K: Když jsi teda rozebírala ty problémy s mamkou, tak našla jsi tam podporu od ní?

C: Jo, určitě jo. Ta mi vždycky i říká, že musím jednat podle sebe a podle toho, co já si myslím, že je dobře. Že nemám řešit ostatní tolik, nebo tak, no.

K: Dobře. Kdo je pro tebe nejdůležitější teď v současnosti?

C: No. (smích) Asi bych měla říct přítel, ale já nevím. (smích)

K: No nemusíš, řekni to tak, jak to cítíš.

C: V tuhle chvíli možná že i ta moje nejlepší kamarádka. S tou teď se bavím asi nejvíc.

K: Takže je to tak, že s přítelem to nemáte úplně jednoduchý?

C: Jo no. (smích)

K: Dobře, tak to takhle můžeme nechat. Jak to vypadalo, když jsi byla jako malá nemocná?

Změnilo se něco? Kdo se o tebe třeba staral?

C: No, mamka. (smích)

K: Mamka s tebou zůstávala doma?

C: Jo. Anebo ty ségry anebo mě dali k babičce. Ona zase mamka dělala ve školce, takže nemohla zůstat třeba dva týdny doma, takže jsem pak hodně času trávila u babičky. Vlastně i když mi byly dva roky, tak mamka už šla do práce a ten rok se o mě starala babička.

K: Jo. Rozumím. Teď je taková docela složitá otázka, ale myslíš si, že zážitky z dětství tě mohly ovlivnit pro to jaká jsi teď? Jestli mohly nějak formovat tvoji osobnost a případně v čem konkrétně?

C: Asi nějaký jo. Myslím si, že .. a prostě zase jsem u toho tatky, ale nevím jestli to není blbě, ale prostě jo .. že se mnou šel ven a říkal „Koukni se, jak je hezky“ a „Nesmíš furt jenom řešit, kdo je na tebe ošklivej nebo na něj“, ale musíš furt „Vždyť je dneska hezky“ a já nevím „Máme tady barák“ a „Máme sebe“, já nevím no, tatka byl takovej ..

K: A co ti ten tatkův přístup mohl dát do současnosti? Jak se to může projevat teď?

C: No, asi se snažit být trochu pozitivní. No zase u tatky to bylo takový, že nechtěl .. nebo úplně nevěří na takovýto mystično. A to mamka zase trochu jo. Jakože „když si budeš něco přát, takže se to vyplní“ a tak, tak to jo. Ale tatka byl takovej vždycky spíše realista. Ale někdy zase po mně chtěl .. že si myslím, jak je ta stará škola, tak nechtěl řešit ostatní lidi. Že já jsem třeba řekla o učitelce „Ježiš, ta je blbá“ a on řekl: „No, není blbá. To je učitelka a takhle to je. Můžeš si to myslet, ale nesmíš to říkat.“ Jo, prostě on byl podle mne zase od svých rodičů naučenej, že možná i tím režimem, že není potřeba dávat najevo svůj názor. Takže u nás doma se nikdy nepomlouvalo nikoho. Neříkalo se nic špatného, protože to se prostě nedělá.

K: Takže mám takovou představu, že tatka byl příměj, upřímněj, že říkal to, co si myslí.

C: Jo.

K: Dobře. Co si myslíš, že jsi jako malá od rodičů nejvíc potřebovala? Co ti rodiče dali a co si myslíš, že ti naopak nejvíc scházelo?

C: Ty jo.

K: Těžká otázka.

C: Co mi rodiče dali? No .. (přemýšlí) Možná jako co mi scházelo, tak možná tohle to, že jsem nesměla, nebo mohla jsem říct svůj názor, ale nikdo ho se mnou nechtěl probírat. Takže možná něco takovýho. Ale tam to bylo skrz ty lidi jenom. Já nevím.

K: A bylo to i třeba ve výchově, že když se ti něco nelíbilo, když taťka třeba něco řekla, abys udělala, a ty jsi řekla, že to dělat nebudeš, tak vyslechnul si ty tvoje potřeby nebo si lpěl na těch svých zajetých věcech?

C: Já si myslím, že si lpěl na těch svých zajetých věcech. Měl daný zase od sebe z domova, že v sobotu se musí uklízet. Takže my jsme měli daný, že v sobotu dopoledne se musí uklízet, takže když to nebylo, tak byl nepříjemnej.

K: A bylo tam něco, čeho si fakt ceníš v tom dětství? Co si myslíš, že rodiče dělali dobře?

C: No, asi toho, že nikdy mne nenutili nic se školou. Nikdy mi neřikali „Dělej, pojď se učit“ a „Jdi si dělat úkoly“. A možná že tím .. nevím, jak jsem byla jejich třetí dítě, tak už je to asi tolik netankovalo, nevím .. ale o to víc, já jsem se chtěla snažit. Protože to prostě bylo ze mne, a ne z toho, že mne někdo nutil. Jakože třeba nikdy jsem od nich neslyšela „Musíš se víc učit“. Naopak, když jsem měla špatnou známku, tak já jsem z toho byla špatná a oni „No, to je jedna známka, to se prostě nic neděje“. To si myslím, že bylo docela dobrý.

K: Co tě v tý škole třeba motivovalo? Byly to ty ségry? Nebo opravdu to bylo něco v tobě?

C: No, ne. Asi zase možná moje snaha se jim zavděčit nebo něco. Právě jim jako ukázat. Já vlastně ani nevím, zase jsem nebyla úplně nikdy jedničkářka, ale třeba základku, to jsem měla jedničky. Na střední to už jsem měla asi i trojku. Z fyziky, možná i z matiky.

K: (smích) To je taková klasika. Dobře. Jaký si myslíš, že měli rodiče vztah mezi sebou? Nebo mají doteď?

C: No, jakože dřív jsem si přesně říkala, že bych nechtěla, takovýho chlapa jako je taťka. Protože právě, když nebylo po jeho, tak to bylo špatně. Ale teďka mu už je přes padesát a přijde mi, že se hrozně uklidnil. A prostě .. přijde mi naopak, že to mají teď hezký, že prostě spolu jdou a drží se za ruce a prostě říkám „Po takový dlouhý době? Že vás to baví?“. (smích) a furt si povídaj a táta přijde z práce, oni si sednou a povídaj si. To se mi líbí.

K: To je hezký. Kdy jsi pocítila tu změnu, že taťka se změnil? Bylo to tím, že taťkovi bylo padesát nebo nevím, jestli se nějak změnil vztah mezi váma?

C: No, možná.. mě přišlo, že fakt s tou padesátkou hrozně polevil, že to tak jako bylo, že najednou úplně .. neříkám, že ze dne na den, ale najednou už přestal lpět na těch svých věcech.

K: Dalo by se říct nebo určit, jestli jsi hrála nějakou roli v tom jejich vztahu?

C: No určitě jo. Taťka mi kolikrát dovolil víc věci, než si představovala mamka, že by mi měl dovolit. Hlavně tam bylo to skrz ty zvířata. Že já jsem domu tahala furt nějaký křečky, kočky, ty koně. Mamka je takovej spíš městskej typ a táta je spíš na tu vesnici a tak.

K: Když teda jsi přinesla nějaký zvíře a mamka s tím nesouhlasila, tak jak se to řešilo?

C: Většinou s tím ze začátku nesouhlasil ani táta. Tak jsem tak dlouho naléhala a naléhala a přesvědčovala, že se o něj budu starat a tak, že povolil, no.

K: Takže nakonec se oba dva shodli?

C: Asi víceméně jo.

K: Vnímáš teď .. vlastně, nevím, jestli jsi říkala, kolik je ti let?

C: 21.

K: Všímáš si nějakých změn, který nastaly ve vztahu s rodiči během přechodu z dětství do dospělosti? Jestli se to nějak proměnilo? Nebo s čím se to proměnilo?

C: Jo, určitě. Vlastně když jsem začala lézt do puberty, tak jsem si začala víc rozumět s mamkou a s taťkou jsem se začala tak nějak víc dohadovat. Myslím si, že jsem měla takovej pocit, že se mu musím vzepřít. Protože jsem nechtěla být v tom jeho nastavený systému prostě. To mi vadilo. A pak zase, když jsem si našla prvního kluka, tak to jsme byly tak s mamkou zadobře a pak jsem se s ním rozešla a ona se o mě začala hodně bát. To jsem začala chodit dlouho do noci ven, a to jsem nikdy nedělala. Na diskotéky, a tak, a to jsme si docela přestaly rozumět. A táta? Ten to nijak neřešil. Ten věděl, že nedělám nic hroznýho, tak ten to nějak neřešil, ale mamku to štvalo. Asi se bála a mně to zase vadilo, že najednou začala řešit, kde jsem, v kolik přijdu a tak. Protože to dřív nedělala. Protože věděla, že má toho přítele, že se můžu spolehnout na něj.

K: Takže tam začala nějaká větší kontrola od té mamky?

C: Jo, no. A pak asi jak jsem přešla a začala jsem bydlet jinde, tak už se ani nehádáme. Teď se rádi vidíme a popovídáme si a já zase odjedu pryč. Takže ani není moc čas na nějaký konflikty.

K: Jak to teda teď máte? Jak často se vídáte?

C: Většinou tak dva dny v týdnu. No ono se to odvíjí od té mojí brigády, co mám tam u nás. Takže třeba tady jsem na dva dny a pak zase odjedu a a pak se zase vrátím. Ale běžně je to tak, že se vídáme o víkendech většinou. Pátek, sobota a neděle dopoledne zase odjíždím.

K: Takže to máš tak, že pravidelně takhle jezdíš tam od vás sem domů?

C: Jo.

K: Sem k rodičům na víkendy teda?

C: Jo.

K: Kterému z rodičů teď spíš důvěřuješ? V současnosti?

C: Já nevím. Protože já je mám tak jako rozdělený, že s mamkou řeším ty kluky, vztahy a nějaká ty ženský věci a s tatškou zase třeba ty názory politický (smích) a svět a tak. Takže to nejde úplně asi definovat, kterému věřím víc.

K: Rozumím. Teď tady mám otázku, jaký mají v současnosti rodiče vztah mezi sebou? Ale o tom jsme už mluvily, tak to klidně nechám být. A rovnou přejdu k otázce nebo teda oddílu na poruchy příjmu potravy a zeptám se tě jaká je tvoje zkušenost s poruchou příjmu potravy? Jak to vypadalo, když se to projevilo? A co následovalo?

C: No tak si myslím, že to trošku začalo přes ty koně, protože jsme je měli doma a každý den jsem u nich pracovala. A u mě to nebylo tak, že jsem měla pocit, že jsem tlustá, ale mně vadily moje svaly. A třeba v té sedmý třídě se mi začaly dělat svaly na nohách, na rukách, že jsem měla fakt jako bicáky a záda jsem měla vypracovaný. No, a na základce se to ještě nenosilo, aby holka měla svaly. Takže jsem měla třeba sukni a kluci říkali: „Ježíš, ty jsi jak Terminátor“.

K: A to bylo tím, že jsi jezdila na těch koních?

C: Jo, a taky tím, že jsem u nich pracovala. Nosili jsme každý den vodu. Kydali jsme je a tak. Takže si myslím, že skrz to. Nedělala jsem nic jinýho. No, takže začali hustit to: „Ježíš, ty máš svaly“ a začaly mi vadit svaly. Takže jsem si začala hledat, jak odstranit svaly a nešlo to skončit. Protože když jsem měla koně doma, tak jsem se nemohla o ně přestat starat. Tak jsem si koupila nějaký tabletky v drogerii na hubnutí a přestala jsem .. jo, a co byl problém, tak na internetu byly ještě takový ty blogy, co hodně letěly a takovýhle ty anorektický blogy a oni tam psali ty svoje pocity a jak bojovat s tím, když máš hlad a že se to musí překonat a že .. pamatuju si nějaký citát, že „Krása je důležitější než sušenka“ nebo něco v tomhle stylu. Fakt se tam ty holky podporovaly, že jak být krásně hubená. A byly tam ty fotky těch vyzáblých holek. No, furt jsem věděla trochu asi, že je to špatně, ale chtěla jsem dostat pryč ty svaly prostě. Takže jsem přestala jíst. Víím, že jsem si koupila třeba pytlík oříšků na den jenom nějakých nesolenejch obyčejnejch nebo jablko. A možná taky skrz to, že naši byly v práci, tím, že mi dávali takovou volnost, tak mi přišlo, že ani neměli možnost to zjistit. Protože já jsem přišla ze školy a byla jsem u koní, večer jsem se vykoukala a šla jsem do pokoje a tam jsem zůstala. A pak už jsem byla i taková, že než jsem šla spát, tak jsem cvičila a furt jsem jezdila na rotopedu. A naši to brali asi tak, že chci žít zdravě a neviděli v tom něco takovýho. Až potom mi začalo být blbě. Potřebovala jsem hodně spát. Byla jsem unavená, podrážděná. Strašně se mi zhoršila pleť. S tím bojuju dodneška s akné. Padaly mi vlasy.

K: To bylo pořád na tý základce?

C: Jo, to bylo..ono to ani netrvalo tak dlouho, já si myslím, že třeba půl roku tak.

K: A pak jsem byla nemocná, jí si myslím, že jsem měla nějakou chřipku nebo něco a doktor na mě koukal a říká“ „Pojď na váhu“ a zjistil, že mám váhu, kterou jsem měla ve dvanácti letech třeba. No, i když. Mě mohlo být třináct, takže váhu jako v deseti třeba.

K: To znamená, že jsi shodila?

C: Jo, jo. No, a byla jsem třeba na čtyřicetitřech kilech, a tak mi začal dělat takový grafy, chodila jsem tam na převážení. Já nevím, ale u něj to bylo takový .. on je to prostě takovej starej pán, takže u něho to bylo takový, že „No, prostě musíš bejt normální, nesmíš dělat blbosti“. Od něj to bylo spíš takový rázný, než aby .. jsem si říkala, „No prostě dědek starej“.

K: Bavil se o tom s tebou nějak?

C: Ne.

K: Nebo o těch příčinách? Mapoval to nějak?

C: Ne.

K: Nebo ho zajímala jenom ta váha, abys přibrala?

C: Jo. No nijak to neřešil. Jen jsem chodila na to převažování a tak no.

K: A u toho doktora jsi byla s někým z rodičů?

C: No s mamkou.

K: Jak na to mamka reagovala?

C: No, snažila se se mnou o tom mluvit, ale já jsem to nějak asi nechtěla slyšet. Pak jednu dobu začala, že jsem se třeba nejedla a ona „Pojď dáme si spolu jídlo“, že se snažila jíst se mnou. Ne, že by nade mnou stála, ale tak jsme byly spolu. Ona furt „Pojď, dáme si něco dobrého“ a tak. No, ale to jsem potom třeba i zvracela. Ale furt si myslím, že jsem to měla pod kontrolou. Že jsem pak, ani nevím, kde byl ten impulz, že bych si řekla stop. Ale určitě to nebyl nějaký mámin zásah nebo toho doktora. Podle mě to bylo prostě ze mne, protože jsem si to prostě řekla. A pak jsem ještě dlouhou dobu řešila právě kolik má tenhle jogurt a tenhle. Ale furt si nemyslím, že jsem spadla do nějakého extrému, že bych prostě třeba musela být v nemocnici nebo tak.

K: Jak dlouho to tak trvalo, když jsi tu svou váhu řešila? Trvá to i teď v současnosti? Nebo dalo by se říct, že něco z toho třeba přetrvává?

C: Asi ne. Nebo teď třeba řeším trochu celulitidu, tak mám furt pocit „Ježíš nebudu si dávat hranolky, ty prostě do toho jdou“, ale právě i skrz ty přednášky o výživě a tak, tak asi vyloženě úplně ne. Ale snažím se jíst zdravě, to jo. Já vlastně nejím to maso, co jsem říkala. Takže se snažím jíst tak, aby mi to stačilo, protože zase třeba nějaký čtyři roky zpátky jsem

měla, že jsem se začala třást. Vždycky když jsem třeba měla dva tréninky na koních, tak se mi začaly třást svaly. Vyloženě mi nezjistili, že bych měla cukrovku, ale že rychle spaluju cukry. Takže to mám dodneška, že u sebe nosím furt nějaký ty flapjacky anebo jak jsou třeba ty gely pro ty maratonský běžce, tak to mám u sebe a když mám pocit slabosti, tak si to dám a většinou mi to pomůže.

K: Dobře. Dozvěděl se to potom i taťka? Vy jste vlastně byly u toho doktora s mamkou. Mluvil s tebou o tom nebo to nechával na tý mamce?

C: Myslím si, že spíš na tý mamce. Já si to úplně nevybavuju. Možná se něco snažil, ale že bych to měla nějak v hlavě, že by si se mnou sednul a zrovna to řešil, tak to ne, no.

K: Jo. No, a když jsi chtěla hubnout, tak ti šlo jenom o to, aby ses vyhnula narážkám ostatním nebo v tom bylo ještě něco jiného?

C: Myslím si, že asi jo.

K: Takže to byl ten prvotní impulz k tomu.

C: Jojo. Protože je fakt, že potom jsem nastoupila na střední a tam najednou v tu chvíli, možná to i začalo být nějak in v té době a tam zase potom naopak „Ty jo, ty máš svaly, to je hustý.“ Takže tam to docela oceňovaly a bylo to spíš naopak. Ale já teď nejsem jistá, kdy to bylo, ale potom jsem ještě měla takový období, kdy jsem prostě byla hrozně nešťastná, a i sama se sebou, a to už jsem mamce řekla, že bych si o tom chtěla s někým povídat. Takže jsem šla k psychologovi a s ním jsem si povídala. Nejdřív já a potom i mamka, aby jí to asi řekl. A ten jí řekl, že si myslel, že jsem anorektička. Jakože v hlavě. Že mám poruchu příjmu potravy, ale že si myslí, že to spíš nemám. Že jsem prostě taková, že když je na mě někdo ošklivej, tak mě to hodně semele. Že jsem citlivá.

K: Tam jsi byla jednou?

C: Víckrát. Asi půl roku jsem tam chodila. Asi víceméně z nějakýho svýho impulzu, protože jsem chtěla.

K: A to už bylo na té střední škole?

C: Jojo, to bylo kolem 18týho roku.

K: Co ti to dalo to sezení s psychologem? Dalo ti to něco?

C: Určitě dalo. To bylo, jak jsem se začala třást, takže to bylo v jednu chvíli v takový fázi, že jsem třeba šla do školy, vyšla jsem schody a začala jsem se třást. Strašně to pro mne bylo nepřijmený, že na mne koukali lidi a tak. Takže jsem k němu začala chodit a on byl takovej, že mi ukázal, že spoustu věcí dělám dobře. Nebo ne dobře, ale ..

K: Ty pozitivita?

C: Jo, jo. Řekl mi prostě ať začnu běhat nebo ať začnu chodit na procházky a tak. V tu chvíli já jsem si říkala, že na tom asi něco bude, že bych mohla dělat něco jiného, než dělám pořád, takže jsem z toho měla lepší pocit, že dělám něco pro sebe. Myslím si že hodně. Teď to беру jako pozitivní. (na otázku, co jí daly návštěvy psychologa)

K: Jaká témata jste tam teda řešili?

C: Řešili jsme taky to jídlo, to moje třesení se. V té době jsem měla přítele, tak toho. No, nějaký kamarády.

K: Takže to nezůstalo jenom u toho jídla?

C: Nene, to bylo takový celkový. Všechny moje pocity. Spíš co mě tam zrovna napadlo, o čem jsem chtěla mluvit.

K: Mám tady otázku, co pro tebe znamenalo tohle období poruchy příjmu potravy, i když jsi říkala, že to porucha úplně nebyla.

C: (přemýšlí)

K: Co ti to možná dávalo?

C: V té době?

K: Jojo. Jaký vztah jsi k tomu měla?

C: Ty jo. Měla jsem asi pocit, že s tím něco dokážu. V jednu chvíli mi to přišlo zajímavý, že jsem .. že patřím do nějaký komunity, když to tak řeknu. Že jsem někdo na tom internetu. Vedla jsem si jídelníčky, tam jsem si to psala co jím a svoje pocity.

K: To jsi také sdílela?

C: Ne, ne.

K: To bylo jenom tvoje?

C: Jo. Jenom na papír. Měla jsem pocit, že až něčeho dosáhnu, až něco zhubnu, takže budu lepší člověk.

K: Lepší člověk sama pro sebe nebo pro ty ostatní?

C: No, asi i pro sebe. Podle mne jsem to tak měla v hlavě, že jo. Mě hrozně vadily moje lýtka. Úplně jsem z toho byla tak hotová, že jsem si myslela, že když zhubnu, tak budu lepším člověkem. Nebo možná to zní blbě. (smích)

K: Joo, děkuju dobrý! (smích)

K: Vnímala jsi, že by se něco změnilo, když jste proti tomu bojovali? Já jsem teda řekla proti tomu bojovali, ty jsi proti tomu bojovala sama, ale měla jsi tu podporu od rodičů, nebo od mamky, tak stalo se potom něco jinak?

C: Možná, že jsme si začali víc s tou mamkou rozumět nebo jako víc si povídat, to asi jo. Ale nevím, jestli se něco změnilo.

K: A změnilo se třeba její chování, vůči vám? Jako chování mamky vůči tobě, nebo chování tatky vůči tobě?

C: No asi začali bejt takový ostražitější přes to jídlo, vím že začla víc vařit věci který bych chtěla já nebo takhle, nevím, to asi jo ale úplně jako..

K: A mělas to nějak urovnaný, to, co je tvoje, to, co by si chtěla jako jíst, nebo jestli jsi to měla striktně daný? Je vlastně nějaká potravina, co ty můžeš a nějaká potravina co nemůžeš nebo potravina která je ti zakázaná třeba?

C: No asi jako veškerý sladký, to jako vůbec, smažený to ne pak jsem ale právě měla hrozně jako tím, jak jsem si to odpírala, tak jsem pak snědla třebas tři sušenky najednou a zase jsem měla hrozný výčítky prostě, šla jsem na ten záchod se vyzvracet, to asi jo.

K: Dobře, co si myslíš, že ve vaší rodině začalo potom fungovat? Nebo co nového se tam potom objevilo?

C: Nevím.

K: To nevádí, ty už jsi o tom mluvila.

K: Možná skoro stejná otázka jako předtím, ty už jsi o tom mluvila ale dalo by se říct, jestli Vám něco toto období jako rodině vzalo, jestli Vás to něčím omezilo?

C: Asi ne, myslím si, že ne.

K: A jak to vlastně vnímaly ty ségry, věděly o tom?

C: Noo oni obě už bydlely jinde, takže asi věděly ale nijak se do toho neangažovaly.

K: Rozumím, čím si tedy vysvětluješ vznik tohoto období?

C: Všema těma posměškama od těch spolužáků prostě, to si asi myslím, že byl ten největší .. nemyslím si, že by to byla jako vyloženě jako šikana, že by úplně stál vyloženě jako hlouček lidí a ukazovali si na mě „fuj to je hnus“, ale prostě vadilo mě to, protože všichni „hehe musíš mít svaly jako Claudie a prostě jako takhle, to bylo takový to jak, to bylo jako, každý to asi věděl, nebo každý si do toho rád .. jako nebylo to nic hroznýho, ale pro mě jako pro tu holku asi jo no.

K: Co si myslíš, že bylo nejtěžší v boji proti tomuhle nastavení tvému, co bylo nejtěžší překonat?

C: No asi to nejít na ten záchod, nejít zvracet, vůbec jako donutit se něco sníst. Protože pak v jednu chvíli jsem měla tak stažený žaludek, že jsem se ani nemohla nijak najíst, tak jsem si dala kousek chleba nebo něčeho a už jsem prostě měla dost, nešlo to prostě no.

K: Takže už tam bylo to fyzické omezení?

C: Jooo určitě, že už jsem byla unavená, nemohla jsem nic pořádně, vadilo mě všechno, takže i jsem byla podrážděná.

K: A stávalo se často, že jsi se přejedla a pak jsi šla zvracet, nebo to bylo ojedinělý?

C: Asi v jednu chvíli dost, ale přiznám se, že úplně si to nevybavuju. Snažila jsem si to ještě, než si přišla vybavit, ale úplně nevím, je to už skoro 10 let, takže si to nevybavuju, jak to šlo za sebou, ale v jednu chvíli jsem zvracela asi dost.

K: No a když se tě zeptám na pocity, když si vlastně dlouho nic nejedla, pak si se přejedla, nebo mělas třeba ty tři sušenky, jak jsi říkala a pak jsi šla zvracet, tak co se k tomu vázalo za pocity?

C: Určitě provinilost, že jsem zase o krok dál k nějakému tomu svému cíli bláznivému. Takže hlavně ta provinilost, že jsem se zradila a nemám tak pevnou vůli. Potom vlastně tohle jsem si myslela i s tím cvičením, když jsem byla úplně unavená, tak jsem si stejně říkala, že musím dát třeba sto dřepů ten den a vyběhnout třicetkrát schody. Že jsem měla vyloženě udělanou tabulku a tam jsem si to odškrtávala, jestli jsem to ten den splnila nebo ne a když ne, tak mě to úplně štválo. Takže jsem se třeba i v noci vzbudila a šla jsem zvracet.

K: A když ses potom vyzvracela, tak co potom nastalo? Byly to ty samý pocity nebo přišlo něco jinýho?

C: No, měla jsem asi potom trochu pocit, že jsem to trochu zachránila.

K: Jakou konkrétní pomoc jsi od rodičů potřebovala a jak si myslíš, že by v podobným případě měli rodiče zareagovat?

C: No, možná jsem potřebovala, aby se o to víc zajímali. Nebo nevím, jestli by mě to naopak štválo? Těžko říct. Ale asi určitě, kdybych já měla dceru a zjistila bych něco takovýho, tak bych se snažila s ní mluvit. To je asi to jediný, co pomůže, než jí něco zakazovat nebo jí něco nařizovat. Prostě já nevím, třeba se snažit jí uvést příklady, ukázat nějaký fotky, nějaký kampaně. V dnešní době už se proti tomu docela bojuje.

K: A mluvit o čem konkrétně?

C: No, asi o následcích toho, co se může stát, že může člověk umřít. Něco takovýho. (smích)

K: Tak jo, já si myslím, že tohle jsme tak nějak zodpověděly a potom už tady mám jenom pár posledních otázek. Cítíš se dospělá?

C: Asi jo.

K: Proč se cítíš dospělá? Z jakého důvodu?

C: No, protože si dokážu na sebe vydělat, dokážu se uživit. Naši mi teda něco přispívají, ale snažím se víceméně uživit sama. Všechno si koupit sama. To je možná taky nějaký komplex od toho taťky. (smích) Ale už od první brigády se snažím sama, mám z toho hrozně dobřej pocit, když si dokážu, já nevím, sama koupit telefon. Podle mě třeba od střední si kupuju

sama oblečení. Prostě tyhle věci jdou spíš ode mě. Vím, že mi tat'ka koupil ty koně, za to jsem moc vděčná. To bych si určitě sama nezvládla uplatit. Ale jo, cítím se dospěle.

K: Jak se pozná, že je člověk dospělý? Ty jsi o tom teď mluvila konkrétně o tobě, ale je nějaký obecný pravidlo, podle čeho je člověk dospělý?

C: Asi to samý. Když se dokáže postarat o sebe, možná postarat i o někoho dalšího. Nevím, jestli je to míra dospělosti, ale podle mě hlavně přes zodpovědnost za sebe. Za to, co dělám.

K: Cítíš se dospělá ve vztahu k rodičům? Berou tě rodiče jako dospělýho člověka?

C: Jo. Myslím si, že jo. Od té doby, co jsem pryč, ty dva roky, tak určitě jo.

K: To znamená, že se k tobě chovají jak? Kde je ta změna?

C: Už se nesnaží tolik zasahovat do mého života.

K: Co si myslíš, že dospělý člověk potřebuje od rodičů, když je dospělý?

C: Podle mne mít se kam vrátit. Já to mám třeba ráda, když sem přijedu a naši jsou na zahradě, tak si k nim sednu a dáme si kafe nebo něco. To se mi líbí. A prostě ten domov. Tím, že tam bydlím na bytě, tak to ještě úplně neberu jako svůj domov. Domov беру, když se vrátím sem a znám tady kde jsou borůvky. Vím, kam půjdu do lesa na houby. To беру jako domov.

K: S čím jsi teď teda spokojená? S tím, co dostáváš od rodičů?

C: Asi s tou volností. Nedokážu si představit, že by mi teď říkali, co mám dělat a co nemám dělat. To je asi to hlavní.

K: A je to tak, že oni to nedělají nebo to dělají nějak omezeně a jste nějak schopní o tom komunikovat? Mají také tendence tě nějak omezovat nebo říkat ti, co máš dělat?

C: Spíš asi ne. Prostě jim řeknu, že teď jedu na koncert a oni, „jo, tak si ho užij“, ale už neřešej, jak přijedu, kdy přijedu. Asi fakt ne.

K: A je něco, co ti ve vztahu s nima chybí?

C: Asi taky ne.

K: A ještě poslední otázka. Co člověk potřebuje od rodičů v dětství a jestli ty jsi to dostala?

C: Podle mě zase .. možná mluvím o tom samým, ale tak nějakou tu volnost. Právě jak jsem měla ty starší ségry, tak ty to měly úplně jinak než já. Nemohla tak často chodit ven. Ale já od těch patnácti jsem mohla a tím, že mi to nezakazovali, tak jsem ani neměla potřebu vyvádět nějaký blbosti. Vím, že pak třeba spolužáci, kteří nemohli chodit ven, tak se jednou ven dostali a totálně se opili. A já jsem věděla, že můžu, tak jsem to nedělala. Je jasný, že kdybych přišla domů úplně pod obraz, tak by naši nebyli nadšení. Ale měla jsem pevně daný, že třeba do dvou můžu být venku, ale když jsem přišla ve čtvrt na tři, tak nikdo nestál doma s vařečkou. Měli jsme to tak nějak vytyčený, ale nebylo to pevně daný. A o to víc já jsem

neměla žádný tendence nějaký rebélie nebo snažit se to nějak probourat. Prostě jsem si směla v uvozovkách všechno. Ale prostě neměla jsem nic, co bych měla zakázaného, když to tak řeknu.

K: Tak jo, tak to bylo vše a já ti moc děkuji.

2 Znění otázek k rozhovoru

osobní anamnéza

1. Můžete se mi na začátek rozhovoru představit? Říci něco o sobě?

Co zjistit:

- věk
- bydlení (s rodiči, samostatně – okolnosti osamostatnění, jak dlouho o samotě, s kým)
- co teď děláte?

Rodinná situace

2. Zkuste mi říci něco o vašem dětství. Jaké bylo?

Co zjistit:

- kde jste žili, s kým, kdo vás vychovával?
- sourozenci

3. Jak to vypadalo ve Vaší rodině v průběhu času?
4. Jací byli Vaši rodiče?
5. Kdo pro Vás byl v dětství nejdůležitější?
6. Za kým jste nejvíce chodila, když jste měla nějaké potíže?
7. Kdo je nejdůležitější v současnosti?
8. Jak to vypadalo, když jste byla jako malá nemocná?
9. Jak myslíte, že Vaše zážitky z dětství mohly ovlivnit to, jaká jste teď (Vaši osobnost)?
10. Co jste jako malá od rodičů nejvíce potřebovala? Co dobrého Vám rodiče předali? V čem byla jejich péče dobrá a co Vám naopak scházelo?
11. Jaký měli vztah rodiče mezi sebou?
12. Jakou roli jste hrála v jejich vztahu?

Co zjistit:

- vztah k rodičům v dětství, v současnosti
- Jaký vztah k matce, jaký vztah k otci (rozdíly?)
- kdo byl opora

Současnost

13. Nastaly ve vašem vztahu s rodiči během přechodu z dětství do dospělosti nějaké změny?
14. Jaký vztah máte s rodiči nyní? Jak často se vídáte?
 - o matka – Jak vypadá Váš současný vztah s matkou?
 - o otec – Jak vypadá Váš současný vztah s otcem?

15. Kterému z rodičů spíše důvěřujete? Svěřujete se mu?
16. Jaký mají v současnosti vztah rodiče mezi sebou?

PPP

17. Jaká je vaše zkušenost s ppp? Jak to vypadalo, když jste onemocněla?

Co zjistit:

- *diagnóza, kdy potíže začali, co jim předcházelo,*
- *projevy onemocnění*
- *závažnost onemocnění*
- *průběh léčby – intervence*

18. Jaký je váš vztah k PPP? X Co pro Vás ppp znamená?
19. Jaký je / byl život s ppp?
20. Jak se k onemocnění stavěli rodiče?
21. Změnilo se nějak jejich chování vůči Vám po dg ppp?
22. Co v rodině začalo po ppp fungovat?
23. Co Vám jako rodině ppp vzala?
24. Čím si vysvětlujete vznik ppp?
25. Co bylo nebo je pro Vás nejtěžší v boji proti ppp?
26. V čem jste ppp dokázala již porazit? Co se Vám v boji s ppp povedlo?
27. Jakou konkrétní pomoc jste od rodičů potřebovala? Jak nejlépe by podle Vás měli zareagovat?

Co zjistit:

- *vlastní pohled na ppp*
- *pohled matky*
- *pohled otce*
- *Jak se matka staví / stavěla k ppp?*
- *Jak se otec staví / stavěl k ppp?*
- *funkce ppp v rodině*
- *domnělé příčiny ppp*

dospělost

28. Cítíte se dospělá? Proč?
29. Jak se pozná, že je člověk dospělý?
30. Cítíte se dospělá ve vztahu k rodičům? Proč?
31. Co dospělý člověk potřebuje od rodičů v dospělosti?
32. Dostáváte to? Co Vám ve vztahu chybí? S čím jste naopak ve vztahu spokojená?
33. Co člověk potřebuje od rodičů v dětství? Dostala jste to?